

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ဘုန်းမောင်တွက်တာ

ပီ-မိုးနင်း

ဆရာကြီး ပီ-မိုးနင်း၏ ဥစ္စာရကြောင်းနည်းလမ်းကောင်း
သံပေါက်ကဗျာများ နောက်ဆက်တွဲ ပါဝင်သည်။

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

mgvye.com

လောက၌ ချစ်စရာအကောင်းဆုံး အရာသည်
အချစ်ဖြစ်၏။

အချစ်ထက်ပို၍ ချစ်စရာကောင်းသော အရာ မရှိချေ။
ရွှေ ငွေတို့မည်သည် သုံးနိုင်သည်ထက် ပိုလှုံနိုင်၏။
အချစ်မှာ ပိုလှုံသည်ဟု မရှိနိုင်ချေ။

ဘုန်းမောင်တွက်တာ

ပီ-မိုးနင်း

PMN0047

1,500.00KS

ဘုန်းမောင့်တွက်တာ၊ ပီ-မိုးနင်း

ပန်းချီထိပ်ဘင်စောဇော်လအပုံ၊ စာမျက်နှာ ၁၇၁ မျက်နှာ၊ ၁၂ • ဂဓင်တီ x ၁၈ • ၅ ဓင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၆၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အလင်းရောင်စာပေတိုက်၏၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

ရောင်းစျေး ၁ ၅ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

အခန်း ၁

မောင်မြဒင်၏ အားလပ်ရက်များသည် အဆုံးသို့ရောက်ခဲ့လေ၏။
 ထိုအားလပ်ရက်များသည် မြဒင်၏စိတ်၌ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ
 မကြုံဖူးခဲ့သော ပျော်ရွှင်ခြင်းကိုပေးသော အားလပ်ရက်များ ဖြစ်လေ၏။
 အကြောင်းမူကား ထိုအားလပ်သောရက်များ၏အစ၌ မဝင်းကြည်
 နှင့် စ၍တွေ့ပြီး ထိုအားလပ်သော ရက်များအတွင်း မဝင်းကြည်နှင့်
 အတူ ပျော်ရွှင်စွာသာယာသော တောမြို့၌ နေခဲ့၍ ထိုအားလပ်သော
 ရက်များအဆုံး၌ မဝင်းကြည်ကို အပါဆောင်ယူကာ ရန်ကုန်သို့ပြန်၍
 လာခဲ့လေ၏။

x x x

လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်လောက်မှာ ဝင်းကြည်သည်အဖော်များနှင့်
 အလည်အပတ် ရောက်၍လာခဲ့ရာ မြဒင်၏အခန်း၌ ဝင်းကြည်သည်
 အဖော်များနှင့် တည်းခိုရလေ၏။

မြဒင်မှာ ထိုအခါက တစ်ကိုယ်တည်းနေသော်လည်း သူတစ်ပါး အိမ်၌ ထမင်းလခပေး၍မစား၊ မိမိပိုင်အခန်းကလေးတွင် လွတ်လပ်စွာ နေ၏။

မဝင်းကြည်နှင့်အတူ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်း၊ ထောင့်ကြီးမြို့ကလေးမှ ရန်ကုန်သို့ ဘုရားဖူးလာကြသူများအနက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ မသင်း ထုံမှာ မြဒင်နှင့် အထက်ထက်က ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့သဖြင့် မြဒင်၏အိမ် ကို မေး၍လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

မြဒင်သည် ထိုအခါ၌ အားလပ်ခွင့်ယူစ ဖြစ်လေရာ အဘယ်ကို သွားရမည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်မချသေးသဖြင့် ဧည့်သည်များကို အရပ်ရပ်လှည့်လည်ကာပြု၍ နေလေ၏။

သို့ဖြစ်လေရာ ၎င်း၏နတ်ပြည်သည် ထိုအခါကပင်အစပြုသည် ဟု ဆိုရပေမည်။

တည်းခိုဧည့်သည်များ ပြန်ကြသောအခါ မိမိနှင့်တကွ မိမိ၏အခန်း မှာ ခြောက်သွေ့ကာ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်တော့မည့်အခြေသို့ ရောက် လေ၏။

ဝင်းကြည်၏မျက်နှာကလေးကို မြင်ရတော့မည်မဟုတ်။ ဝင်းကြည် ၏အသံကလေးကို ကြားရတော့မည်မဟုတ်။

ရွှေတိဂုံဘုရား၊ တိရစ္ဆာန်ရုံ၊ ကိုးထပ်ကြီး၊ ငါးထပ်ကြီး၊ အင်းလျား စသည့်နေရာများကို အလည်အပတ်သွားသည့်အခါ ဝင်းကြည်နှင့် မိမိ မှာ တစ်တွဲသတ်သတ် လွတ်လပ်ခြင်းရခဲ့ကြသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နီးကပ်စွာ ငြိခဲ့လေရာ ဝင်းကြည်ပြန်ရတော့မည်ရှိသည့် အခါ၌ မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်၍ နေလေ၏။

သို့ဖြစ်လေရာ ၎င်းတို့ပြန်ဖြစ်သော ညကျမှ လတ်တလောဆုံး ဖြတ်ချက်ကိုပြုကာ လိုက်ပါ၍သွားခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ၌ ဝင်းကြည်သည် ၎င်းမိဘများရှိစဉ်က ပတ္တလား၊ ပီယာနို၊ အဆိုအကတို့နှင့် တေးကြီးဘွဲ့ကြီးများကို သင်၍ပေးသော ဦးကြီးဖြစ်သူ ဇာတ်ဆရာဟောင်းကြီး ဦးရွှေတင်၊ ဒေါ်အောင်တို့နှင့်အတူ နေထိုင်လေရာ ၎င်းဇာတ်ဆရာကြီးနှင့် ဆရာကတော်ကြီးက ဆွေမျိုးဉာတိ နည်းပါးသော ဝင်းကြည်ကို သမီးပမာ ချစ်ခင်၍ နေကြလေ၏။

ဝင်းကြည်ကိုချစ်သလို မြဒင်ကိုလည်း ချစ်ကြလေ၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် မြဒင်၏အလုပ်အကိုင် အခြေအနေစိတ်သဘောကို စိတ်ချယုံကြည်လောက်သည်ဟု အယူရှိစရာအကြောင်း ခိုင်လုံသောကြောင့် အားလပ်ရက်များအဆုံးသို့ရောက်သဖြင့် မြဒင်ရန်ကုန်သို့ပြန်သောအခါ တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ဝင်းကြည်လိုက်ပါ၍ လာခဲ့လေရာ ပထမတွေ့သောအခါကစ၍ ယခုမြင်းရထားပေါ်၌ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကိုင်ကာ ယှဉ်တွဲ၍ထိုင်လာရသည့်အချိန်သို့တိုင်အောင် အချစ်၏လမ်းသည် ချောမော၍လာခဲ့လေ၏။

မြဒင်သည် ကမ္ဘာပေါ်၌ မိမိထက်ကုသိုလ်ကံထူးသူ၊ မိမိထက်ပျော်သူမရှိဟု အောက်မေ့လေ၏။

အတန်ကြာဝေး၍နေသော ရန်ကုန်မြို့မှာ အသစ်ဖြစ်၍နေ၏။

ရှုရှိုက်ရသောလေမှာ . . . လတ်ဆတ် စင်ကြယ်၏။

ရန်ကုန်မြို့မှ အခြားဒီစတြိတ်နယ်သို့ အတန်ကြာထွက်ခွာ၍နေပြီးနောက် တစ်ကိုယ်တည်း ပြန်ရောက်လာသူများမှာပင် မြို့ကိုမြင်ရလျှင်မြင်ချင်း အဘယ်မျှ စိတ်အားတက်ကြွခြင်းဖြစ်သည်ကို ထောက်လိုက်သော် . . . အသစ်လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပူပူနွေးနွေးတွေ့၍ လာသော ချစ်သူနှင့်ယှဉ်တွဲကာ ပြန်၍ရောက်လာသော မြဒင်မှာ . . . အဘယ်ပြောဖွယ်ရာ ရှိတော့မှာနည်း။

မကြာမီမြဒင်၏ အခန်းသို့ ရောက်သွားကြပြီးနောက် မြဒင်သည် ဝင်းကြည်ကို အခန်း၌ထားခဲ့၍ နံဘေးခန်းရှိ အသိမိတ်ဆွေအိမ်နီးချင်း များအား ကြည့်ရှုကြဖို့ရန် . . . မှာကြားပြီး တောကပါသော လက်ဆောင် ကလေးများနှင့် အလုပ်တိုက်သို့တန်း၍သွားလေ၏။

ဝင်းကြည်သည်ကား . . . အိမ်ကို လှဖို့သုတ်သင်ပြုပြင်ခင်းကျင်း လျက် နေရစ်လေ၏။

သို့ရာတွင် ဝင်းကြည်မှာ သေးငယ်သော အခန်းကလေးကို တုသီ တာနတ်ဗိမာန်ကြီးလို မှတ်ထင်လေ၏။

အချစ်နှင့် ဖျော်စပ်အပ်သော သုခချမ်းသာခြင်းအမြိုက်ရည်ကို သောက်မျိုရသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အချစ်နှင့်သုခအဟုန်ဖြင့် တရှိန်ရှိန်ဖြစ်၍ နေလေ၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် သိလိုမြင်လို၊ ကူညီဝမ်းမြောက်လိုသော အိမ် နီးချင်းများနှင့်အခန်းကို ရှင်းလင်းပြီးနောက် တစ်ယောက်တည်း ကျန် ရှိသောအခါ မြဒင်၏ဖြူစင်သန့်ရှင်းသောအိပ်ရာပေါ်၌ မိမိကိုယ်ကိုယ် ပစ်လွဲချကာချမ်းသာခြင်း၏ ရသာရှိန်ကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေးခံစားလျက် တကယ်မှဟုတ်ပမလား။

တစ်လကျော်ကျော် ကလေးအတွင်း တွေ့ကြုံဖြစ်ပျက် အချစ်၏ ရဟတ်စက်မှာ ဝီခေါ်အောင်လည်ခဲ့ရသည်မှာ အဟုတ်တကယ်ပဲလား။

ငါဟာ လူ့ပြည်မှာမှ ရှိသေးရဲ့လား။

သို့တည်းမဟုတ် အိပ်မက်၍နေခြင်းဖြစ်လေသလားစသည်ဖြင့် တွေးတောကာ နေမိလေ၏။ ။

အခန်း ၂

မြဒင်သည် ငြိမ်းငြိမ်းကုမ္ပဏီတိုက်ကြီး၏ရှေ့သို့ ရောက်သွားရာ မြင်းရထားမှ ဆင်းပြီးလျှင် တိုက်ထဲသို့ ဝင်၍သွားလေ၏။

အလုပ်သမားအားလုံးတို့သည် ၎င်းကိုမြင်လျှင် အားရဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ အကြောင်းမူကား မြဒင်သည် ထိုအလုပ်တိုက် ပိုင်ရှင်သူဌေးမကြီး၏ မြောက်စားခြင်းကို အထူးခံရသူဖြစ်လေ၏။

မကြာမီ သူဌေးမကြီး၏ အခန်းထဲသို့ရောက်၍ သွားလေရာ အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော သူဌေးမကြီးငြိမ်းငြိမ်းသည် ၎င်းကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြည်ဖြူချစ်ခင်သောမျက်နှာ နှင့် . . .

“အော် . . . မောင်မြဒင် အခုမှရောက်သလား . . . ၊ ဘာပြုလို့ စာများ မရေးသလဲ။ ထိုင်ထိုင် . . . တောမှာ ပျော်ခဲ့ရဲ့လား” ဟု အလုပ် ကိုရပ်ကာ စားပွဲပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်နှင့်မေးကို စုံထောက်လျက် မေး လေ၏။

၎င်း၏ကိုယ်မှာ ပြတင်းပေါက်မှ သက်ဆင်းဝင်ရောက်သော နံနက်

ခင်းအလင်းရောင်တွင် တစ်သိန်းကျော်ဖိုးမျှ တန်လောက်သော စိန်တို့ သည် မီးတောက်မီးလျှံပျံ့၍ နေကြလေ၏။

“ဘာပြုလို့ စာမရေးသလဲ” ဟူသောမေးခွန်းကို မြဒင်ကြားသော အခါ အံ့အားသင့်၍ နေလေ၏။

အံ့အားသင့်၍နေသည်ကို ဒေါ်ငြိမ်းသိလေ၏။

“ဘာပြုလို့ စာမရေးသလဲ။ မင်းကိုဒေါ်ဒေါ်ဂရုစိုက်တယ်ဆို မသိဘူးလား . . .”

“ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တခြားအလုပ်သမားများထက် တစ်စုံတစ်ရာထူးတဲ့လူလည်းမဟုတ်တော့ ဂရုစိုက်လိမ့်မယ်လို့လည်း မတွေးမိဘူး . . .”

“ထူးတာမထူးတာအပထားလိုက်၊ မင်းဦးကြီးနဲ့ပတ်သက်တော့ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့အများကြီး နီးစပ်တာပဲ။ ဒေါ်ဒေါ်က ရှေးဦးပထမမင်းကို တယ်ပြီးတော်လိမ့်မည်မထင်ဘူး၊ မင်းဦးကြီးက ပြောလို့သာ အလုပ် ထဲသွင်းလိုက်ရတာပဲ။ နောက်တဖြည်းဖြည်းမှသိတယ်။ ဒေါ်ဒေါ် ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေတယ်မှတ်လို့လား . . . ဒေါ်ဒေါ်က ခရစ်ယာန်၊ မင်းက ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ သို့သော် . . . အရေးကြီးတော့ သွေးနီးရာဆိုတာလိုပဲ၊ ဘာသာဆိုတာ စိတ်၏အထင်အမြင်မျှရယ် ဆွေမျိုးဆိုတာ တစ်သွေးပါတာ။ ယနေ့ခရစ်ယာန်၊ နက်ဖြန် မူဆလမန် ဖြစ်နိုင်တာမျိုး အမျိုးအရိုးက ပြောင်းလဲလို့ ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ယခုနေရာတစ်ခုလပ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ဒေါ်ဒေါ်မျှော်နေတာပဲ၊ မောင်သာဒင်ဆုံးသွားရှာပြီ”

“ဪ . . . ကိုသာဒင် ဆုံးသွားပလား . . . ဘာရောဂါနဲ့လဲ . . . ဒေါ်ဒေါ်”

“ရုတ်တရက် . . . အပြင်းဖမ်းပြီး သုံးရက်သာခံရတယ်၊ ဆရာဝန်က တော့ အူရောင်တယ်ပြောတာပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်လည်း တတ်နိုင်သမျှကြိုးစား

ပြီး ဆေးဆရာဝန်ကြီးများနဲ့ ကုတာပဲ။ မရဘူး . . . ”

“နွဲမြောစရာ သိပ်ကောင်းတာပဲ . . . ဒေါ်ဒေါ်၊ အင်မတန်တော်တဲ့ မန်နေဂျာတစ်ယောက်ပဲ . . . ”

“တော်ပါတယ်၊ သို့သော်လည်း လူကြီးများက တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလို ဖယ်ပေးမှ လူငယ်များ တက်လမ်းရှိတာပဲ။ မင်း သူ့နေရာကို ယနေ့ စဝင်ရမယ် . . . ”

“ကျွန်တော် လုပ်နိုင်ပါ့မလား . . . ဒေါ်ဒေါ်၊ အတက်မြန်လှချည် လား . . . ”

“နိုင်အောင် လုပ်ရမယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်အခန်းထဲမှာ လုပ်ရမယ်၊ အခက် အခဲတွေ့ရင် မေးတာပေါ့။ မင်းမှပဲ စိတ်ချရမယ် . . .။ မင်းဦးကြီးမရှိ ကတည်းက စိတ်ချရဖို့ လူကိုမမြင်ဘူး . . . ၊ သာဒင်တစ်ယောက် တော်သလိုလိုရှိပါရဲ့ . . . ”

မြဒင်၏ ဝမ်းမြောက်ခြင်းမှာ အတိုင်းအရှည်မရှိအောင် ကြီးမား လေ၏။

ယခုလက်ရှိ ရနေသော လခမှာ လွန်စွာနည်းလေရာ “နောင်ခါ လာ နောင်ခါဈေး၊ ကံပေးလျှင် ကြီးပွားမှာပဲ” ဟု အားကိုးကာ စွန့်စား၍ မိန်းမကို ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

ယခုသည်ကား အချစ်ဆုံးသောမိန်းမကိုရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း အလုပ်အကိုင် လခတိုးတက်ဖို့ရန် အသင့်ကြိုတင်စီမံ၍ ထားသလို ဖြစ် လေ၏။

အရှည်သဖြင့် ချမ်းချမ်းသာသာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရဖို့ရန် နိမိတ် ကောင်းပဲ။ မဝင်းကြည်များသိရရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ . . . စသဖြင့် ဆင်ခြင်ကာ ဝမ်းသာအားရနှင့် ကျေးဇူးတင်အားကြီးသဖြင့် စကားမပြော နိုင်ဘဲ နေလေ၏။

“ယခုလုပ်ရမယ့်တာဝန်ဟာ...သာဒင်လုပ်စဉ်အခါကထက်အများကြီး ပိုကြီးလိမ့်မယ်၊ အားလုံး ကိုယ့်ပစ္စည်းလိုသဘောထားမှဖြစ်မယ်။ မင်းအလုပ်ကို နားလည်လို့ စိတ်ချရရင် အဒေါ်လည်း အနားယူမယ်လို့ . . . စိတ်ကူးတယ်၊ အဒေါ်ကိုကူညီပါဦး . . .”

မြဒင်သည် ဒေါ်ငြိမ်းနှင့်ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သော်လည်း သွေးမစပ်၊ မိမိ၏ဦးကြီးနှစ်ဝမ်းကွဲနှင့်ပတ်သက်၍သာ တော်စပ်သည်ကို သိသဖြင့် မိမိအပေါ်၌အဘယ်မျှပင်ကောင်းစေကာမူ . . . ရောင့်တက်ခြင်းမရှိ၊ အခြားစာရေးများကဲ့သို့ပင် အလုပ်ကိုလုပ်ခဲ့၏။

မိမိကို ဤမျှလောက်ချီးမြှင့်လိမ့်မည်ဟု အဘယ်အခါကမှ တွေးထင်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ၊ ယခုမှသိရသဖြင့် မြဒင်မှာ လွန်စွာအံ့အားသင့်၍ နေလေ၏။

ဒေါ်ငြိမ်းသည် အသက်ပင်အတော်ကြီးသော်လည်း ဝတ်ဆင်၍ ထားသည့်အခါ ထိုမျှလောက်ကြီးမည်ဟု မထင်ရချေ။

ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက မိန်းမချောတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ အမှတ်လက္ခဏာများသည်လည်း လုံးလုံးကြီးမကွယ်ပျောက်သေးချေ၊ ဒေါ်ငြိမ်းသည် မြဒင်ကိုစိုက်၍ကြည့်ပြီး

“ယနေ့ကို ဘယ်မှမသွားနဲ့၊ အဒေါ်နဲ့ထမင်းအတူတူ စားရမယ်” ဟုပြောလေ၏။

မြဒင်သည်မျက်နှာကို မော်ကာကြည့်၍နေလေသည်။ . . . “ဘာဖြစ်သလဲ . . .၊ အဒေါ်နဲ့ ထမင်းမစားချင်ဘူးလား . . .”

မြဒင်သည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာဖြင့် ကြည့်ကာ . . .

“ဘယ်မှသွားစရာမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ မျှော်နေမှာကြောင့်ပါ . . .”

“ဟင် . . . ဘယ်တုန်းက မိန်းမရသလဲ . . .”

ဟု မျက်နှာထားပြောင်းလဲကာ မျက်လုံးပြူးလျက်မေးလေ၏။
 မြဒင်မှာ ဒေါ်ငြိမ်း၏ မျက်လုံးအရှိန် မခံမရပ်နိုင်အောင်ရှိလေ၏။
 “ယခုတော့ကိုသွားရင်းရလာတယ် . . . ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့”

ဒေါ်ငြိမ်းသည် မင်နှိပ်စက္ကူကို ခဲတံနှင့်ထိုးကာခြစ်ကာစဉ်းစား၍
 နေလေ၏။

၎င်း၏မျက်နှာမှာ ကြည်လင်၍နေရာမှ မိုးအုံ့သလိုဖြစ်၍ သွား
 လေ၏။

“ . . . ဘာလို့အဒေါ်ကိုမတိုင်ပင်သလဲ။ မင်းအသက်ငယ်ငယ်လေး
 ရှိသေးတယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေနိုင်ဘူးလား။ ငါ . . . ကြီးပွား
 အောင်၊ ကြည့်မလို့ကြံနေတဲ့ အထဲမှာ . . . မိန်းမကို ယူဖြစ်အောင်
 သွားယူတာ အထင်နဲ့အမြင်နဲ့ လွဲအောင်လုပ်တာပဲ။ အရင်က ဘာဖြစ်
 လို့ ဒီအကြောင်းကို မပြောသလဲ . . . ”

“ပြောဖို့မလိုဘူးထင်တာနဲ့ မပြောဘဲနေတာပဲ . . . ”

“အလုပ်အကိုင် ကြီးပွားဖို့ကို အရင်မကြံ၊ မိန်းမယူဖို့ကို အရင်ကြံ
 တာ အင်မတန်မိုက်တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ . . . ”

“ကျွန်တော်တို့ ချစ်လို့ယူတာ၊ လိမ္မာတာ . . . မိုက်တာကို မတွေး
 မိဘူး”

“ဘာမဆို စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်ရတယ်၊ အခုလိုအလောသုံးဆယ်
 မလုပ်ရဘူး . . . ”

“လောကမှာ လုပ်သမျှအလုပ်ကို စဉ်းစားနေရရင် ဘယ်အလုပ်မှ
 ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူမဆို ကိုယ်ကြိုက်ရာကိုယ်လုပ်ဖို့ လွတ်လပ်
 ခြင်းရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်သဘောရတာပဲ . . . ”

“လွတ်လပ်ခြင်းကို မင်းအင်မတန်လိုချင်ကြောင်း အခုမှသိရတယ်။
 မင်းပြန်လွတ်လပ်စေမယ်၊ မင်းအကြောင်းကို အခုလို စောစောသိရတာ

ကံကောင်းတာပဲ . . .”ဟု ပြောပြီး ချက်စာအုပ်ကိုယူ၍ နှစ်တစ်ဝက်၏ လခငွေခြောက်ရာကိုရေးပြီး . . .

“ရှေ့ . . . ဒါမင်္ဂလာဆောင်အတွက် လက်ဖွဲ့လိုက်တာပဲ၊ မင်း အင်မတန်လိုလားတဲ့ လွတ်လပ်ခြင်းကိုလည်း သဘောရှိယူသွားပေ တော့ မင်းကို အဒေါ် အသုံးမပြုလိုဘူး . . .”ဟု ပြော၍ ပေးလိုက် လေ၏။

မြဒင်သည် ချက်ကိုဆုတ်ပစ်ချင်၏။

သို့သော်လည်း ထိုချက်မှမရှိရင် အဘယ်ပုံနေကြရမည်ကိုစဉ်းစား မိလေ၏။

အထူးသဖြင့် ဝင်းကြည်ကိုဒုက္ခခံရဖို့ ရန်ကုန်သို့ခေါ်၍လာသလို ဖြစ်တော့မည်ဟု အောက်မေ့လေ၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ချက်ကိုလက်ထဲ၌ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဒေါ်ငြိမ်း၏ မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ ထိုင်ရာမှထ၍ လာလေ၏။

မြဒင်သည် အဖြစ်အပျက်ကို ဝင်းကြည်အားပြော၍မပြဟု စိတ် အကြံပြုလေ၏။

သို့သော်လည်း အိမ်သို့ရောက်ပြီးနောက် ငါးမိနစ်လောက်ကြာ သောအခါ အကုန်ပြောမိလေ၏။

ထိုအခါ ဝင်းကြည်သည် မြဒင်၏လည်ကိုဖက်ကာ . . .

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုမြဒင်၊ ကျွန်မအတွက် ချက်ချင်းဒုက္ခတွေ့ရတော့ တာပဲ”ဟု အားငယ်စွာပြောလေ၏။

“မကြောက်ပါနဲ့ ကြည်ရယ် . . . ဒီအလုပ်ပြုတ်ရင် အခြားအလုပ် တွေ ရှိပါသေးတယ်၊ အားငယ်စရာ မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်အစွမ်းနဲ့ ကိုယ့် ဘာသာ ကြီးပွားဖြစ်ထွန်းနိုင်တယ်ဆိုတာ မကြာမီသိကြပါစေမယ် . . .”

ဟု အားပေးလေ၏။ ။

အခန်း ၃

ဝင်းကြည်သည် ပူရမှန်းမသိ၊ တေးဆိုမပျက်ချေ။

နေထွက်မှနေဝင်တိုင် ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်လျှော်ဖွပ်လျက် အမြဲ
တေးဆိုလေ့ရှိသဖြင့် အိမ်မှာလွန်စွာသာယာလေ၏။

မြဒင်သည် ငွေကလေး ၆၀၀ မကုန်မီအလုပ်ရအောင် နေ့စဉ်သွား
လာ၍ အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေလေ၏။

ဝင်းကြည်သည် ချွေတာသုံးစွဲလျက် ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်၍ အိမ်
အလုပ်များကိုကျေပွန်အောင် အမြဲတေးဆိုလျက် လုပ်လေ၏။

မြဒင် အိမ်သို့ပြန်လာသည့်အခါ ကောင်းမွန်စွာစားရအောင် ကြံ
ကြံစည်စည် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာကလေးများကို လုပ်ကိုင်ချက်ပြုတ်၍ ထား
လေ့ရှိ၏။

မြဒင်ကလည်း အလုပ်ရှာ၍မရသဖြင့် စိတ်လက်မချမ်းမသာဖြစ်
ခြင်းကိုမပြဘဲ အားရဝမ်းသာ အမူအရာအမျိုးမျိုးဖြင့် ပြန်၍လာပြီး . . .

“ဘာချက်တာလဲ ဝင်းရေ၊ ဘာများ အဆန်းစိမ့်ထားသလဲ ကြည့်

ရဲ့ . . .”ဟု နှာခေါင်းဖြင့် ဟင်းလျာပွဲရုံ ရနံ့ကိုခံရင်း ပျာယီးပျာယာ စားချင်သောအမူအရာမျိုးနှင့် မေးလေ့ရှိ၏။

မောပန်းစွာ အိမ်သို့ပြန်လာတိုင်း ဝင်းကြည်၏တေးဆိုသံကို ကြားရသဖြင့် အမောပြေခဲ့၏။

မြဒင်မှာ အလုပ်မရသဖြင့် စိတ်မကောင်းသော်လည်း လက်ရှိငွေကလေး မကုန်သေးသဖြင့် အနည်းငယ်ပျော်ရွှင်ဟန်ဆောင်၍ နေနိုင်၏။

ဝင်းကြည်အား စိတ်ပူစရာ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိရအောင် ပြော၍ ထားသဖြင့် လင်ယောက်ျားကို လုံးလုံးကြီးအားကိုးသူကလေးမှာ အပူကိုမသိရှာဘဲ ငှက်မကလေးပမာ တေးသံဖြင့် လင်ယောက်ျားနှင့်တကွ အိမ်နီးချင်းများကိုပါ ဖြေဖျော်၍နေလေ၏။

သို့နေလေရာ တဖြည်းဖြည်း လက်ရှိငွေကလေးသည် အဘယ်မျှပင် ချွေတာသုံးစွဲစေကာမူ သိသိသာသာလျော့လာလေသည်။

မြဒင်သည် အလုပ်ကိုဆက်လက်ရှာလေ၏။ သို့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်က အလုပ်မရအောင် လုပ်၍ထားသလိုဖြစ်သဖြင့် ရခါနီးမှလွဲခဲ့၏။ တစ်ခါနှစ်ခါမှာ စကားသေချာပြီးမှ လွဲခဲ့၏။

သို့ဖြစ်လေရာ မြဒင်မှာ ရွှင်ဟန်ဆောင်၍မရတော့ချေ။ ရွှင်ပျစိုပြည်ခြင်းသည် ခန်းခြောက်စပြုလေ၏။

အခါများစွာ မြဒင်သည် စကားမပြောဘဲ နေလေ၏။ ဝင်းကြည်သည် အကဲကိုသာ ခတ်ရရှာလေ၏။

မြဒင်မှာ အလုပ်ကြမ်းကိုသော်မှ လုပ်ချင်ပါလျက် ရှာ၍မရချေ။ ထိုအခါသည်ကား တိုင်းပြည်၌ ငွေကြေးရှားပါး၊ ကုန်စည်ဈေးများကလည်း တိုးတက်၊ လွန်စွာအသက်မွေးကျပ်၍ နေသောအခါ သမယကြီးဖြစ်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဝင်းကြည်သည် သူငယ်ချင်းဟောင်း ဇာတ်ဆရာ

ကတော်တစ်ယောက်နှင့် သိမ်ကြီးဈေးမှာတွေ့လေ၏။

အုန်းစိန်နှင့်ဝင်းကြည်မှာ ရပ်ဆွေရပ်မျိုး ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့၏။
သို့ဖြစ်သောကြောင့် အားရပါးရနှုတ်ဆက်စကားပြောကြရာတွင်
အုန်းစိန်က ဝင်းကြည်အပေါ် များစွာအထင်ကြီးလျက် အခြေအနေကို
မေးလေရာ တင့်တင့်တယ်တယ် မြို့လယ်မှာ အခန်းနှင့်လင်မယားနှစ်
ယောက်တည်းနေကြောင်း ကြားသိရသဖြင့် အုန်းစိန်မှာ များစွာအား
ကျလျက် . . .

“ဝမ်းသာတယ်-ကောင်မရယ်-ညည့်ယောက်ျားက လခစားမို့ ငါ
တို့ထက်အများကြီးပိုပြီး ချမ်းသာမှာပဲ၊ ငါတို့မှာတော့ ခါရာသီလိုက်
လို့ အလုပ်လုပ်ရတာပဲ၊ အကျိုးမရှိလှပါဘူး၊ အပြိုင်ကလည်း အင်
မတန်များတာပဲ၊ ဇာတ်သမားတွေကိုလည်း အင်မတန် -ချော့ရတာပဲ။
ငါ့ယောက်ျားကတော့ ဇာတ်ဆရာပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်အတီး အမှုတ် ဘက်က
နာမည်ရတာမို့ နည်းနည်းတော့တော်ပါသေးရဲ့။ စီးပွားဥစ္စာ တိုးတက်
ချမ်းသာဖို့ကတော့ မရှိပါဘူး၊ ထမင်းကလေး မှန်မှန်စားရရုံ ရှိတာပါပဲ”
ဟု ပြောလေ၏။

ဝင်းကြည်သည် ၎င်းကိုကျိတ်ကာ အားကျလေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကို လုပ်စားရသူများမှာ ပြတ်လပ်
ဖို့တော့မရှိဘူး၊ လခစားလုပ်ရသူမှာသာ အလုပ်မရှိရင် ကျပ်တာပဲဟု
အောက်မေ့လေ၏။

“ယခုလိုပုံဖြင့် ညည်းမှာစာရေးကြီးကတော်ဖြစ်နေလေတော့ သင်
ထားတဲ့ပညာတွေလည်း အသုံးမပြုရတော့ဘူးပေါ့လေ၊ ရှိမှရှိသေးရဲ့
လား။ ညည်းလိုများ ငါတတ်ရင်သိပ်ဟန်ကျမှာပဲ၊ ညည်းလိုတော်တာ
ရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်မှမတွေ့ရသေးဘူး”ဟု ပြောလေ၏။

ဝင်းကြည် ၎င်းစကားများကိုကြားသောအခါ နဂိုကဝါသနာပါပြီး

ဖြစ်သဖြင့် အဆိုအကအလုပ်ကို လွန်စွာလုပ်ချင်လေ၏။

သို့သော်လည်း အဘယ်မျှပင် ဆင်းရဲစေကာမူ မြဒင်ကလုပ်ဖို့ အခွင့်ပေးမည်မဟုတ်သည်ကို သိရသောကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာမပြောဘဲနေလေ၏။

“ညည်းမှာ အသံလည်းကောင်း၊ ရုပ်လည်းဆိုစရာမရှိ၊ အတီးလည်း တတ်၊ အကတော့ ငါတို့မျက်မြင်ပဲ၊ ညည်း စာရေးကြီးကတော် ဖြစ်နေလို့ပေါ့အေ၊ နို့မဟုတ်ရင် ကျော်တစ်လုံးရလောက်ပါတယ်”ဟု အုန်းစိန်က ဆက်၍ပြောလေ၏။

ဝင်းကြည်မှာ အူအသည်းယား၍နေလေ၏။ အကြောင်းမူကား မိမိ၏ အစွမ်းသတ္တိအရည်အချင်း အဘယ်မျှရှိသည်ကို ကောင်းစွာသိလေ၏။

စကားပြောပြီး ကြသောအခါ အုန်းစိန်က နေရပ်ကိုပြောပြီး လာ၍ လည်ရန် မှာကြား၍ ခွဲခွာကြလေ၏။

ဝင်းကြည်သည်မြဒင်၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ပင်ပန်းခြင်းကို ကောင်းစွာ သိရသဖြင့် သနားလျက် အဘယ်နည်းဖြင့် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီရမည်ကို စိတ်ကူးကြံစည်ရင်း အိမ်သို့ပြန်၍သွားလေ၏။

သို့သော် မိမိလည်း မိမိတတ်သောပညာမှာ အဘယ်နည်းနှင့်မျှ မြဒင်အခွင့်ပြုမည့် အတတ်ပညာမဟုတ်သည်ကို သိလေ၏။

အခြား အရောင်းအဝယ်အချုပ်အလုပ်များကိုမှ အခွင့်မပေးလိုသော လင်ယောက်ျားသည် ထိုကဲ့သို့အလုပ်မျိုးကို အဘယ်နည်းဖြင့် အားပေးပါမည်နည်း။

သို့သော်လည်း တစ်နည်းနည်းဖြင့် အလုပ်လုပ်ရဖို့ရန် မြဒင်အား ပြောမည်ဟု ကြံစည်ရင်းအိမ်သို့ရောက်၍သွားသောအခါ ပက်လက်ကုလားထိုင်၌ ပက်လက်လှန်ကာ ညှိုးငယ်စွာနေသော မြဒင်ကို မြင်ရလေ၏။

ဝင်းကြည်ကိုမြင်သောအခါ မြဒင်သည် ပက်လက်နေရာမှထိုင်ပြီး . . .

“ဝင်းရေ . . . ငါတို့တော့ ချောင်ဖို့နီးပြီလို့တော့ ထင်တာပဲ” ဟု အားရှိဟန်ဆောင်လျက် ပြုံးကာ ပြောလေ၏။

ဝင်းကြည်သည် ၎င်း၏မျက်နှာကို မြင်သောအခါ မချိသွားဖြဲပြုံးရကြောင်းကို ကောင်းစွာသိရသဖြင့် ရင်ထဲမှာဆို၍သွားလေ၏။

သို့သော်လည်း အားရှိဟန်ဆောင်လျက် ကုလားထိုင်နံဘေး၌ ပုဆစ်တုပ်ကာ လည်ပင်း၌တင်ထားသော ပဝါကလေးကို ကျောထက် သို့လျှော့၍ချပြီး မြဒင်ရင်ဘတ်ပေါ်၌ လက်ဝါးကို အုပ်တင်ကာ . . .

“ဘယ်မှာနေရာကျသလဲ ကိုမြဒင် . . .” ဟု မေးလေ၏။

“ဝတ်လုံတစ်ယောက်ဆီမှာ နေရာကျလိမ့်မယ်ထင်တာပဲ။ ငါ့မိတ်ဆွေကိုကျော်နဲ့ ဒီဝတ်လုံကြီးက အသိမို့ပြောပေးတယ်၊ သူ့မှာ စာရေးလိုနေသတဲ့ . . .”

“ဘာ . . . ရှင် ရုံးစာအိတ်ကလေး ချိုင်းကြားမှာညှပ်ပြီး ရှေ့နေနောက်ကလိုက်မလို့လား။ အမယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့ ကိုမြဒင်ရယ် . . . ကိုမြဒင် ဒီလိုလုပ်တာကို ကျွန်မမကြည့်နိုင်ပါဘူး။ ကိုမြဒင်ဒီလိုလုပ်ရင် ကျွန်မ လည်းတစ်ယောက်တစ်လက်နဲ့ ဧည့်ခံပွဲတွေဘာတွေမှာလိုက်ပြီး တေးဆိုမှာပေါ့၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အငြိမ့်ထဲဝင်ဖို့တောင် ပြောနေတယ်”

“မတော်တာပဲ အဝင်းရယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးအတူတူငတ်ရင် ငါအရင်သေမယ်၊ ငါသေပြီးတော့မှ မင်းလုပ်ချင်ရာလုပ်ပါ။ ငါမသေသေးသမျှတော့ ဟောဒီမယားကို မျက်လုံးတွေဝိုင်းပြီး လွန်ပူနဲ့ဖောက်သလို ကြည့်တာကို အခံမခိုင်းဘူး။ အမယ်လေး . . . ဝင်းရယ်၊ ဒီစကားမျိုး နောက်တစ်ခါ မပြောစမ်းပါနဲ့။ ငါရုပ်ပုံတစ်ခုကို မြင်ရဖူးတယ် . . .”

ဝင်းရေ၊ မင်းများကချေသည်ဇာတ်မင်းသမီးလုပ်လို့ လူမော်တွေဝိုင်းကြည့်တာခံရရင် အဲဒီရုပ်ပုံထဲက မိန်းမထက် ငါ့မှာဆိုးမှာပဲ”ဟု ပြင်းထန်စွာ ညည်းညူသောအသံနှင့် တုန်လှုပ်စွာပြောလေ၏။

“ဘယ်ရုပ်ပုံလဲ ကိုမြဒင်၊ ဝင်းနားမထောင်ရဘူးလား . . .”

“ဒီလိုဝင်းရဲ့၊ ဟိုးရှေးရောမလူမျိုးများလက်ထက်ဟာ အင်မတန် ယဉ်ကျေးတဲ့ခေတ်တဲ့၊ နို့ပေမဲ့ အင်မတန်ရက်စက်ကြတယ်။ ခုကာလ ငါတို့လက်တွေ့ပွဲဆိုတာ သွေးထွက်ရုံ၊ ကွဲရုံ၊ လူချင်းထိုးကြရရုံပဲ”

“အင်္ဂလိပ်လက်တွေ့ဟာလည်း ဟိုရောမသတ်ပွဲများနဲ့စာရင် ကစားတာလိုပဲ၊ အဲဒီရောမသတ်ပွဲများမှာတော့ ခြင်္သေ့နဲ့လူနဲ့ တိုက်ရတာကွဲ့။ လူလူချင်းဆိုရင်လည်း ဓားနဲ့အသေသတ်ကြရတာပဲ၊ ဒါကြောင့် သတ္တိပွဲလို့ပြောတာ”

“ရောမသူဌေးအရာရှိကြီးတစ်ယောက်မှာ သိုး၊ဆိတ်၊နွားများကိုပိုင်သလို သတ်ပိုင်ဖြတ်ပိုင် ကျွန်တွေ ရာ ထောင်မက ပိုင်ကြတာပဲ။ အဲဒီကျွန်များထဲက ဓားကစားကောင်းတဲ့ကျွန်များကို သူတို့သခင်များက ဘာမှမခိုင်းဘဲ လက်သပ်မွေးပြီး စားကောင်းသောက်ဖွယ်နဲ့ အလိုလိုက်ပြီး ထားကြတယ်ကွဲ့ . . .”

“ပွဲလမ်းသဘင် အကြီးအကျယ်ကျပြီဆိုမှဖြင့် သူ့ကျွန်နဲ့ငါ့ကျွန် နာမည်ကျော် ကျွန်တွေကို “အဖီလီယေတာ” ခေါ်တဲ့ကစားရုံတလင်းကြီးထဲမှာ အသေမားကစားပွဲကျင်းပကြတာကလားကွဲ့။ ကြည့်သူတွေကတော့ မိန်းမရော . . . ယောက်ျားရော . . . ကလေးရော လူကြီးရော ပေါ်တယ်ကွယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်သေမှ၊ သွေးကိုမြင်ရမှ အားရပါးရ လက်ခုတ်တီးကြတာပဲ . . .”

“သူတို့မှာ ကြက်နှစ်ကောင်ခွပ်တာကို ကြည့်ရသလောက် အရေးမကြီးဘူး၊ ဒါမှသွေးရဲတယ် ခေါ်ရမှာပဲ။ ကျွန်တစ်ယောက်ယောက်

ဓားဒဏ်ရာနဲ့မောဟိုက်ပြီး သွေးကွက်ထဲမှာ လက်ထောက်ရင်း ခေါင်း
ငိုက်စိုက်နဲ့ အသက်မှမရှူနိုင်အောင် မချိမဆုံဖြစ်နေတဲ့အခါများကျ
ပြီဆိုမှဖြင့် ကြည့်တဲ့လူတွေဟာ . . . ရှင်ဘုရင်ကစပြီး သူတောင်းစား
အထိ မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ ကလေး၊ လူကြီး တအုန်းအုန်း တကျွက်ကျွက်
အားရဝမ်းသာအော်ဟစ်ဆူညံ လက်ခုပ်လက်ဝါးတွေတဖျောင်းဖျောင်း
တီးကြတာပဲ . . .”

“အဲဒီလိုအနေမှာ နိုင်တဲ့ဓားသမားက အပြီးသတ်မစီရင်သေးဘဲ
ကြည့်တဲ့ပရိသတ်တွေကို မော်အကြည့်လိုက်မှာ ပရိသတ်တွေက လက်
များကိုဆန့်၊ လက်သီးများဆုပ်ပြီး လက်မကိုမထောင်ဘဲ စိုက်ချလိုက်
ရင် မချိမဆုံလဲနေတဲ့ ဓားသမားကို အပြီးသတ်စီရင်လိုက်တာပဲ . . .”
ဟု ပြောလေ၏။

“နို့ ရှင်မြင်တဲ့ရုပ်ပုံကကော . . .”

“အေး ငါမြင်တဲ့ရုပ်ပုံက အဲဒီလိုတိုက်ပွဲကြီးကို ကြည့်နေတဲ့လူတွေ
က အားရဝမ်းသာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးနေခိုက်မှာ ရှုံးတဲ့ ကျွန်မိန်းမက
မကြည့်ဝံ့ရှာလို့ တိုက်ပွဲအပြင်ဘက်မှာ ရင်ဘတ်ကလေးကို လက်
တစ်ဖက်နှင့်နှိပ်ရင်း လက်တစ်ဖက်က သားကလေးကိုဆွဲပြီး လင့်
အတွက်ပူရှာလွန်းလို့ ဒေါင်ချာလည်နေတဲ့ပုံပေါ့ကွဲ့၊ သနားစရာကောင်း
လိုက်တာဝင်းရယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းတော့ မသိဘူး . . .”
ဟု ပြောကာ ဝင်းကြည်၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၍ နေလေ၏။

ဝင်းကြည်က ရယ်မောလျက် “သနားစရာပဲနော်၊ ကျွန်မဇာတ်က
တာနဲ့ ဒါနဲ့ဘာဆိုင်သလဲ . . .”

“အေး . . . မင်းကနေတာကို မူးယစ်သောက်စားပျော်ပါးပြီး စတိုင်
ထွားထွားနဲ့လူတွေဝိုင်းကြည့်နေတာ ငါမြင်ရရင်အဲဒီပုံထဲကကျွန်မိန်းမ
ထက် ငါ့မှာပိုဆိုးမှာပဲ . . .”ဟု ပြောကာ ဝင်းကြည်ကိုပွေ့ယူလျက်

“ဟောဒီမယားကို ဘယ်သူစေ့စေ့ကြည့်တာမှ မခံနိုင်ဘူး . . .”
ဟု အံကြိတ်ကာပြောပြီး မိမိ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တင်းစွာဆွဲသွင်းပွေ့ကပ်၍
ထားလိုက်လေ၏။

“နို့ ကိုမြဒင်ရမယ့်အလုပ်က အောက်ကျလှတယ် ကိုမြဒင်ရယ်၊
တခြားမှာရှာပါဦး . . .”

“သစ်မရှိခင်စပ်ကြား ဝါးပေါင်းကွပ်ဆိုသလိုပေါ့ဝင်းရယ်၊ အောက်ကျ
တယ်လို့လည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဝတ်လုံစာရေးအလုပ်ဆိုတာ ဒီလောက်
အောက်မကျပါဘူးကွဲ့၊ ရှေ့နေခန်းမှာထိုင်ပြီး လုပ်ရတာပါ။ တိုက်ပုံရိုက်
ရတာကများမှာပါပဲ၊ နောင် အလုပ်နားလည်သွားရင် ကြီးပွားနိုင်တာ
ပဲ . . .”

“အချို့ရှေ့နေစာရေးများ သူတို့ကိုလခပေးခိုင်းတဲ့ဝတ်လုံကို သူတို့
က အမှုစီစဉ်ပေးပြီး ဘယ်အမှုကိုလိုက်၊ ဘယ်အမှုကအရေးကြီးတယ်၊
ဘယ်အမှုက ဘယ်လောက်ယူလို့ပြောပြီး သူတို့ကဆရာ-ဝတ်လုံက
တပည့်လိုဖြစ်နေတာပဲ၊ နောင် တတိယတန်းစာမေးပွဲကလေး ဝင်ခွင့်
ရရင်လည်း အချောင်ရှေ့နေဖြစ်တာပေါ့ကွဲ့ . . .”

“နာမည်ကောင်းသွားရင် ရှေ့နေကပေမဲ့ တရားသူကြီးဖြစ်ချင်
ဖြစ်တာပဲ။ မဖြစ်ရင်လည်း ဒုတိယတန်းစာမေးပွဲဆက်ဝင်၊ နောက်
ပထမတန်းစာမေးပွဲ ဆက်ဝင်၊ ကံကောင်းရင် အစိုးရရှေ့နေဖြစ်၊ အဲဒီ
အဆင့် ကိုရောက်ရင် ဟိုက်ကုတ်တရားသူကြီးဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာကွဲ့။ အဲဒီက
နေရာလစ်ရင် ဟုမ်းမင်းဘားတို့ဘာတို့ဖြစ်နိုင်တာကွဲ့။ လာဘ်ပေးလို့၊
မျက်နှာလိုက်လို့ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး . . .”ဟု ပြောပြီး ရယ်မောလေ၏။

မြဒင်သည် အဘယ်မျှပင် စိတ်လက်ပူပင် ညစ်ညူးစေကာမူ မိမိ
ကဲ့သို့ ဝင်းကြည်စိတ်မညစ်ရအောင် အမျိုးမျိုးဟန်ဆောင်ကာ ရယ်စရာ
များကို ပြောတတ်သူဖြစ်ပေသည်။

ဝင်းကြည်က “အမယ်လေး... လေထဲတိုက်အိမ်ဆောက်နေလိုက်တာ အိမ်လခဖြင့်သုံးလခနီးနေပြီ၊ ဘယ်ကိုပြောင်းမလဲ...”

“အို... ဒီလိုကြည့်ပြီး ပြောင်းသင့်လည်းပြောင်းရတာပေါ့။ အိမ်တွေ မရှားပါဘူး၊ ရန်ကုန်မြို့ရှိတဲ့ တိုက်တွေအိမ်တွေဟာ တို့အိမ်ချည်းပေါ့ကွဲ့။ ‘ဂိုးစမစ်’ ခေါ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီးပြောတာလို လောကကြီးတစ်ခုလုံးဟာ ငါ့ဟာငါ့အမွေဆိုင်ပစ္စည်း။ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ ထာဝရဘုရားဖန်ဆင်းတဲ့လောက၊ ငါကဘုရားဖန်ဆင်းတဲ့ဘုရားကမ္မေးတဲ့သားကိုးကွဲ့၊ ခရစ်ယာန်အယူအတိုင်းဆိုရင်လေ နက်ဖြန်အတွက် နက်ဖြန်ကပူလိမ့်မယ်မဟုတ်လား...”ဟု ပြုံးရယ်ကာ ပြောလေ၏။ သို့ပင် မယားဖြစ်သူ စိတ်ပျော်ရွှင်အောင်ပြောရသော်လည်း မြဒင်၏ ရင်ထဲ၌ကား မီးတောက်၍နေလေ၏။

နောက်များမကြာမီ မြို့အစွန်အနား ဓနိမိုးအိမ်ငယ်ကလေးတစ်ခု၏ အခန်းကလေးတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ကြရလေ၏။

ဝင်းကြည်သည် လင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာ အဘယ်ပုံရှိနေသည်ကို အမြဲသတိထား၍ နေလေ၏။

အဘယ်မျှပင်စိတ်လက်ငြိုငြင် ပူပင်သော်လည်း အိမ်ကလေးကို သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ ပြင်ဆင်ပြုပြင်လျက် အိမ်အလုပ်ကိုကျေပွန်အောင် လုပ်လေ၏။

ဆင်းရဲခြင်းနှင့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ခြင်းသည် ဖီလာဆန့်ကျင်သော အခြေအနေများ မဟုတ်ဟူသောအကြောင်းကို ဝင်းကြည်ကောင်းစွာ သိလေ၏။

ဆင်းရဲသောကြောင့် ညစ်ညစ်စုတ်စုတ်နေရမည်မဟုတ်ချေ။

မြဒင်သည် ဝတ်လုံထံတွင် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်မျှမကြာမီ စိတ်ပျက်လေ၏။

အကြောင်းမူကား ဝတ်လုံမှာအရက်သမားကြီးဖြစ်သောကြောင့် မည်သူမှအသုံးမပြုသော ဝတ်လုံကြီးဖြစ်လေ၏။

၎င်းမှာ အလုပ်ခန်းမရှိ၊ လွစ္စလမ်းရှိ ၎င်းအိမ်သို့နံနက်တိုင်းမြဲဒင် သွားရလေသည်။

သွားရောက်သည့်အခါ ပက်လက်ကုလားထိုင်၌ လှန်ကာ မျက်နှာ ထွတ်ထွတ်နှင့်ဆေးပြင်းလိပ်အပေါ်စားကိုက်ကာ ဝမ်းနည်းစွာပြုံးလျက် 'နတ်သင်းဖယူတဒေ' ယနေ့မင်းလုပ်စရာ ဘာမှမရှိဘူးဟူသော စကား ကိုဆို၏။

သို့အကြိမ်ကြိမ်သွားတိုင်း ထိုစကားကိုကြားရသောအခါ အခြားသို့ လှည့်လည်ကာ အလုပ်ကိုရှာလေ၏။

မြဲဒင်၏စိတ်သည် သဲကန္တာရ၌နေ့ရောညရော ဝန်ကိုတင်၍ထား သော ကုလားအုပ်လိုဖြစ်၍နေသော်လည်း အိမ်သို့ရောက်သည့်အခါ တိုင်း အားရှိစရာစကားများကိုသာ ပြောလေ၏။

ထိုကဲ့သို့နေရာ တစ်လကြာ၍သွားလေ၏။

မြဲဒင်ပြန်လာတိုင်း လခကလေးများပါ၍ လာလေသလားဟု အကဲ ခတ်ကာ ကြည့်လေ၏။

ဖွင့်၍ကားမမေးချေ၊ ကုလားဆိုင်ကလေး၏ ကြွေးများ၊ ဈေးကြွေး များ ဝိုင်းစပြုကြလေ၏။

သို့နေလေရာ အဝတ်အစားများကို အပေါင်ဆိုင်သို့ပို့စပြုကြရလေ၏။

သို့နေခိုက်တွင် တစ်နေ့သ၌ သတင်းစာထဲတွင် ဒေါ်ငြိမ်းသေဆုံး သည်ဆိုသောစာခေါင်းကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုသတင်းစာကိုဖတ်၍ကြည့်သောအခါ အစေခံများမှစ၍ဒေါ်ငြိမ်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော အခိုင်းအစေများနှင့် ဆွေမျိုးညတိများအား ဘယ် သူအတွက် ဘယ်မျှလောက်ပေးခဲ့သည်ဟူသောစာရင်းကို တွေ့ရှိရ

လေ၏။

မိမိ၏ နာမည်ကားမပါချေ၊ ထိုအခါမြဒင်သည် သက်မကြီးချကာ သတင်းစာကို လက်မှလွှတ်၍ပစ်ချပြီး ကုလားထိုင်မှာထိုင်လျက် မှိုင်း တွေချ၍ နေလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် စာတစ်စောင်ရောက်၍လာသဖြင့် ထိုစာကိုဖောက် ၍ကြည့်သောအခါ ဒေါ်ငြိမ်းသည် အခြားသူများကိုပေးပြီးကျန်ကြွင်း သည့် မြောက်မြားစွာသော မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း၊ လယ်ယာ ခြံမြေ၊ အိမ်ခြံအဆောက်အအုံများ၊ ဘဏ်၌ထားသောပစ္စည်းများ၊ စိန်များ၊ ရွှေများနှင့် ကားသုံးစင်းရော အကုန်အစင်မြဒင်သို့ လွှဲခဲ့သည်ဆို သော စာဖြစ်လေ၏။

ထိုစာမှာ ဒေါ်ငြိမ်း၏ပစ္စည်းများကိုထိန်းသော ဒေါ်ငြိမ်း၏ရှေ့နေ ကိုသာဒင်ထံမှပေးပို့သော စာဖြစ်လေ၏။

ဒေါ်ငြိမ်းသည် လွန်စွာထူးဆန်းသော မိန်းမဖြစ်၏။ ရင်းနှီးသော ဆွေမျိုးဟူ၍ များစွာမရှိချေ၊ ရှိလျှင်လည်း ခင်မင်ဂရုစိုက်ပုံမရ၊ မြဒင် ကိုသာ အဘယ်ကဲ့သို့သောအငြိုးနှင့် လွှဲအပ်ခဲ့သည်ဟု မည်သူမျှမတွေး နိုင်အောင် ရှိလေ၏။

မသေမီအခါကလည်း ၎င်း၏အကြောင်းကို သိသူဟူဟူသမျှ၏ စိတ်၌ ထူးဆန်းတဲ့မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ပဲဟုပြောလောက်အောင် စိတ် နေသဘော လုပ်ပုံကိုပုံ စီမံပုံထူးခြားခဲ့လေ၏။

မိန်းမတန်မဲ့နှင့်ဤမျှလောက်ကြီးကျယ်စွာဖြစ်ထွန်းကြီးပွားအောင် လုပ်နိုင်သော အစွမ်းကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ငွေအရှိန်ကြောင့်လည်း ကောင်း စိတ်တစ်မျိုးများ ဖောက်ပြန်လေရောသလားဟူ၍ ကြိတ်ကာ တွေးတော ပြောနေကြရလေ၏။

သို့မြဒင်အား ထူးခြားစွာ လွှဲအပ်ခြင်း၌ မြဒင်ထက်ရင်းနှီးသော

ဆွေမျိုးများမှာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကြလေ၏။ သို့လွှဲအပ်ခြင်း၌ စကားအခံ တစ်ခုရှိလေ၏။

ထိုစကားအခံမှာ ဝင်းကြည်ခေါ်သော ၎င်း၏မယားကိုကွာ၍ ပစ်မှသာ ထိုပစ္စည်းများကိုယူရမည်၊ မကွာရှင်းလျှင်မယူရ၊ မကွာဘဲနေ သမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုပစ္စည်းများနှင့်မဆိုင်ဟူသော စကားအခံဖြစ် လေ၏။

ထိုအချက် မဖတ်ရမီ မြဒင်မှာ . . . ဝမ်းသာလုံးပင်မြောက်သဖြင့် ဝမ်းသာခြင်းစိတ်ဓာတ်ကြောင့် မီးပုံးပျံလိုဖောင်းကြွကာ ဟိမဝန္တာတောင် ထိပ်လောက် မြင့်တက်၍သွားလေ၏။

ထို့နောက် ထိုစကားများကိုဖတ်ရသောအခါ မီးပုံးပျံပေါက်ကွဲ သလိုဖြစ်ပြီး အောက်သို့ကျ၍သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

ထိုစာကိုဖတ်ရသောတစ်ခဏ၌ အတိုင်းမသိကြီးသော ဝမ်းမြောက် ခြင်းဖြင့် မြင့်မြောက်ခြင်းခံရပြီး အတိုင်းမသိသောဝမ်းနည်းခြင်းဖြင့် ကိုင် ဆောင့်၍ အချခံရသလို ဖြစ်လေရာ နှလုံးသွေးကြောတွေ ကွဲပြုတ်၊ ဦးနှောက်ကြောတွေပေါက်ကွဲကာ တစ်ထိုင်တည်း ရူးသွပ်၍မသွား၊ နှလုံးအိမ်ကွဲ၍ မသေသည်မှာ အံ့ဖွယ်ရာတစ်ပါးဖြစ်လေ၏။

အကြောင်းမူကား ဒေါ်ငြိမ်း၏ပစ္စည်းများမှာ သုံး၍မကုန်၊ ဖြုန်း၍ မကုန်နိုင်အောင် များပြားသောပစ္စည်းများဖြစ်ကြလေ၏။

ဝင်းကြည်သည် စိတ်အားထက်သန်စွာ ဘာအကြောင်းလဲဟု သိရ အောင် ကြည့်၍နေလေ၏။

မြဒင်သည်စာကိုခေါက်ပြီး အိတ်ထဲသို့ထည့်ကာ ပက်လက်လှန်ပြီး မျက်လုံးများကိုမှိတ်၍ နေလေ၏။

“ဘာလဲ ကိုမြဒင်၊ အလုပ်လား”

“ဟာ . . . ဒီဝတ်လုံဟာ အသုံးမကျပါဘူး ဝင်းရယ်၊ အခုလုပ်တာ

တစ်လကျော်မှ ဖွင့်ပြောတယ်။ ငါ့ကိုအားနာလို့ ထားရတာတဲ့ကွဲ့၊ သူ့မှာရတဲ့ငွေမလောက်လို့ ငါ့ကိုလခပေးနိုင်ဖို့နေနေသာသာ ထမင်းတောင်နပ်စေ့အောင်စားရဖို့ မနည်းကြိုးစားနေရသတဲ့။ ကောင်းသေးလား ဝင်းရယ်၊ စောစောကပြောရင် တခြားမှာ မရှာရပါလားကွဲ့။”

“ကုသိုလ်ကံများဆိုးချင်တော့ ငတ်တဲ့အထဲမှာ အခမဲ့ကျွန်သွားခံလိုက်ရသေးတယ်။ နို့ပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူးဝင်းရယ်၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ငါတွေ့ပြန်ပြီ။ နေရာကျပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ သွားလိုက်ဦးမယ်လေ”ဟု ပြောပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

မြဒင်သည် ရှေ့နေထံသို့သွားပြီး . . .

“မိမိမယားကို တစ်သက်လုံးပစ်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ဤစည်းစိမ်ထက်အဆတစ်ရာပို၍များသော်လည်း စွန့်ပစ်မည်မဟုတ်ကြောင်းပြောပြီး “မကွာဘဲနဲ့ နည်းနည်းပါးပါးများ မရနိုင်ဘူးလား”ဟု မေးလေ၏။

ရှေ့နေက မကွာလျှင် တစ်ပြားမှမရနိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောလိုက်လေရာ . . .

မြဒင်မှာ အရူးလိုဖြစ်လျက် ပြန်၍လာလေ၏။

ထိုနောက်လည်း ရှေ့နေထံသို့ အတန်တန်သွားလေ၏။

ရှေ့နေသည် မြဒင်အား အရူးအပေါ့၊ အမိုက်မယားတစ်ယောက်ကို ဤမျှလောက် မက်ရသလားစသည်ဖြင့် ပြောဆိုကာ ကရုဏာဒေါသဖြင့် အပြစ်တင်လေ၏။

မြဒင်သည်ကား . . . ပြစ်တင်ပြောသမျှကို ခေါင်းငုံ့၍သာခံပြီး ညှိုးငယ်စွာ ပြန်၍လာရလေ၏။

ဝတ်လုံက နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပေးဖို့ရန် မြဒင်အားအချိန်ကို သတ်မှတ်၍ပေးထားလေ၏။

ထိုအချိန်မှာ တိုတောင်းသော အချိန်ဖြစ်လေ၏။

ထိုကိစ္စကို မြန်နိုင်သမျှမြန်စွာ အပြီးသတ်ရန်ရှိလေ၏။

သို့နေလေရာ စိတ်ထောင်း၍ကိုယ်ကြေ၊ ကိုယ်နေကလည်းမကောင်း၊ စားမကောင်း အိပ်မပျော်သဖြင့် မြဒင်မှာ တစ်စတစ်စ အင်အား ဆုတ်ယုတ် ရုပ်အဆင်းမှေးမှိန်ပြီးလျှင် ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အိုမင်း၍သွားသလို မှတ်ထင်ရလေ၏။

အခါများစွာ မြဒင်အနည်းငယ်အိပ်၍ပျော်သည့်အခါ ဝင်းကြည်သည် အနား၌ထိုင်ကာ ခြင်ခတ်ရင်း များစွာကြံ့ကျပါးလှပကာ လူမမာနှင့်တူနေသော ဖြူပျော့ပျော့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ လူသေကိုကြည့်၍ ငိုသလို မျက်ရည်များကိုသုတ်၍သာ နေရရှာလေ၏။

တစ်ခါတစ်ခါ ပါးချင်းထိလုမတတ်ကပ်ကာ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြောင်တောင်ငေးရင်း ကြီးမားသောမျက်ရည်ပေါက်ကြီးများသာ ကျယ်ဝန်းလှပသော မျက်လုံးကြီးများ၏ ထောင့်၌ တွဲ၍နေကြလေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ရင်ဝမှလှိုက်ဖိုကာ သက်မကြီးချရလေ၏။ ။

အခန်း ၄

မြဒင်သည် ယခုအခါ ရှေးကနှင့် မတူတော့ချေ၊ တစ်ခါတစ်ခါ အလိုလိုစိတ်တိုလျက် ဝင်းကြည်အား စကားမပြောဘဲနေလေ၏။

တစ်ခါတစ်ခါ တိုတိုတုတ်တုတ်စကားပြော၏။ တစ်ရံတစ်ခါ စိတ်တို၏။ မငြိမ်မသက် မကြာမကြာထွက်၍သွားပြီး မကြာမကြာ ပြန်၍လာ၏။

ဝင်းကြည်သည် အင်မတန်စိတ်ညစ်လို့ အခုလိုဖြစ်တာပါပဲဟု တွေးကာ ငြိမ်သက်စွာနေလေ၏။

ဝင်းကြည်အား ရှေးကနှင့်မတူ တစ်ခါတစ်ခါ ဒေါသနှင့်ပြော၏။

တစ်နေ့သ၌ မြဒင်မရှိခိုက်မှာ မြဒင်၏ အဝတ်အစားများကိုလျှော် ရာတွင် ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်၏အိတ်ထဲမှ စာကလေးတစ်စောင် အခေါက် လိုက်ကျ၍လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုစာကလေးကိုကောက်၍ ဖတ်လိုက်သောအခါ ရှေ့နေထံမှပေး သောစာဖြစ်၍ အံ့အားသင့်ပြီးတွေဝေငေးမော၍ နေလေ၏။

သို့ငေးမောနေခိုက်တွင် မျက်လုံးများမှာ ဝေ၍လာလေ၏။
မျက်ရည်တွေဝိုင်း၍လာလေ၏။
ကိုမြဒင်မှာ ငါ့အတွက်ဤမျှလောက် ဆင်းရဲ၍နေပါကလားဟု
သိရလေ၏။

ထိုအခါ စိတ်ထဲ၌ အရူးလိုဖြစ်ပြီးလျှင် ဤမျှလောက်မြောက်မြား
စွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ငါ့အတွက် စွန့်ပယ်၍နေရှာပါကလား။
ငါ့အတွက် တမင်အဆင်းရဲခံနေရပါကလား၊ ငါဒီလိုနေလို့ တော်
ပဲမလား။ ငါ၏ယောက်ျား ငါ့အတွက်ဆင်းရဲနေတာကို ငါကြည့်နေ
မလား။

ကိုမြဒင်ကို ငါချစ်သည်၊ ထိုအချစ်သည် အသည်းနှလုံးအတွင်းမှ
ချစ်သောအချစ်ဖြစ်၏။

အခြားလူချမ်းသာများလို လှပတင့်တယ် ခမ်းနားစွာ ကိုမြဒင်နေရ
တာကို ငါမြင်ရရင် သာ၍မကောင်းပေဘူးလား။

ငါအခုလိုသူနဲ့နေရင် သူတစ်သက်လုံး ဆင်းရဲဖို့သာရှိတာပဲ၊ ငါ
ဘယ်ပုံလုပ်ရပါလိမ့်မလဲ။ သူစိတ်တိုတာ၊ စကားမပြောဘဲနေတာတွေ
ဟာ ဒါကြောင့်ပါကလား စသည်ဖြင့်စဉ်းစားလေ၏။

ယခုကဲ့သို့ မိမိအတွက်ကြောင့် မိမိ၏ယောက်ျား ဆင်းရဲခံ၍နေ
သည်ကို အခုလိုကြည့်၍နေလျှင်တော်ပဲမလားစသည်ဖြင့် ဆင်ခြင်ကာ
ကြံရာမရဖြစ်၍ နေရှာလေသတည်း။

ထို့နောက် မြဒင်အား မေးမြန်းခြင်းမပြု၊ မြဒင်ကလည်းမပြောချေ။
စာကလေးကို ဝင်းကြည်ဖတ်ကာ မစားနိုင်မအိပ်နိုင် ထိုစာကလေး
၌ပါသော စကားတွေကိုသာ တွေး၍နေလေ၏။

ငါ့ကိုကွာမှ ကိုမြဒင်သူ့ပစ္စည်းတွေ သူယူရမတဲ့၊ ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့
ဒီမိန်းမကြီး ဒီလောက်မုန်းရပါလိမ့်မလဲ၊ ငါနဲ့လည်း တစ်ခါမှ မတွေ့

ခဲဘူး။

ကိုမြဒင်ကို သူကြိုက်နေဆဲမှာ ငါနဲ့ကိုမြဒင်တွေ့တာကို သူမခံနိုင်လို့ပဲ ကိုမြဒင်ကိုလည်း ငါ့အတွက် သူ့အလုပ်ကထုတ်ပစ်တာပဲ။

ကိုမြဒင်ဆင်းရဲနေတာကို ငါအခုလို ကြည့်၍နေမလား။ သူလည်း ငါ့အပေါ်မှာ ပြောပုံဆိုပုံ အရင်ကနဲ့မတူဘူး၊ ငါ့ကိုညှာပြီး မကွာဘဲ အဆင်းရဲခံနေပါကလား။

ငါကပဲ သူ့ကိုညှာပြီး တော်ရာကိုသွားရောက် ရှောင်နေရကောင်း လိမ့်မလားစသည်ဖြင့် တွေးလေ၏။

သို့တွေးသည့်အခါ၌ ခွဲရမည့်အရေးကိုတွေးကာ အသည်းကိုဆွဲ၍ဖွဲသလို နာရှာလေသတည်း။

သို့တွေးတောဖန်များသောအခါ အုန်းစိန်၏ အားပေးစကားများကို သတိရလေ၏။

ဝင်းကြည်၏စိတ်၌ မိမိဝါသနာပါသောအလုပ်ကို လွန်စွာစွဲနေ၏။ မိမိနာမည်ကျော်ကြားမည်ကို သိလေ၏။

သို့ဖြစ်လေရာ ရှေ့နေ၏ချိန်းဆိုရက်မှာ မြဒင်သည် ရှေ့နေထံ ရောက်၍သွားလေ၏။

ရှေ့နေသည် ၎င်းကိုမြင်လျှင် များစွာအံ့အားသင့်၍နေလေ၏။

ယနေ့လာပုံထူးခြားသည်ဟု ရှေ့နေ၏စိတ်၌ အောက်မေ့လေ၏။

အကြောင်းမူကား မြဒင်သည်ခါတိုင်းနှင့်မတူ မကျန်းမမာသဖြင့် ရုပ်ရည်အဆင်းညှိုးကြုံ၍နေသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ စိတ်ထောင်း၍ ကိုယ်ကြေ အနေမပြောင်အရောင်ညှိုးနွမ်း ကိုယ်စိတ်ပန်းခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း မြင်ရလျှင် စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာဖြစ်လောက်အောင် ပြောင်းလဲ၍နေလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ မောင်၊ စိတ်အတည်ကျပလား၊ ယောက်ျားပဲကွယ်”

ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး မဆင်းရဲတန်ဘဲနဲ့ တမင်ဆင်းရဲခံရတာ အင်မတန် အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ။ လောကမှာမင်းလိုလူကို တစ်ခါမှမတွေ့ခဲ့ရဘူး . . .”ဟု ဝတ်လုံက ပြောလေ၏။

မြဒင်သည် ဝတ်လုံ၏စကားများကို ဂရုမစိုက်ဘဲ စားပွဲပေါ်၌ လက်နှစ်ဖက်ကိုတင်ထောက်ကာ ဆံပင်များကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်ပြီး မငြိမ်မသက်ဖြစ်၍နေလေ၏။

ဝတ်လုံသည် ၎င်းကိုသေချာစွာကြည့်ပြီး စဉ်းစား၍နေလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ အကြောင်းကို ဆိုစမ်းပါဦးကွဲ့၊ ဘယ့်နှယ်ဖြစ်လာတာလဲ”ဟု ရှေ့နေက မေးလေ၏။

“ကျွန်တော့်မိန်းမ မရှိတော့ဘူး၊ ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဟိုအကြောင်းတွေကို သွားပြောလို့ ထွက်သွားတယ်ထင်တာပဲ။ ဝတ်လုံတော်ရမင်းကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမသိဘူး။ ဟောဒီစာကိုသာဖတ်ပြီး ကြည့်ပါတော့ခင်ဗျာ”ဟု ပြော၍ စာကိုပေးလေသည်။

ဝတ်လုံတော်ရမင်းသည် စာကိုဖတ်ပြီး သဘောကျလျက်ရယ်မောလေ၏။

ထိုနောက် . . .

“မောင့်မိန်းမကို တစ်ခါမှ မတွေ့ရဖူးပါဘူး။ ဒီအကြောင်းနဲ့ သွားတာမဟုတ်ပါဘူး။ မောင်တို့ရန်ဖြစ်လို့လား သို့မဟုတ် ဆင်းရဲပြီး စိတ်ပျက်လို့လားပဲ။ သို့သော်လည်း ဘာကြောင့်ပဲသွားသည်ဖြစ်စေ မောင့်ကိစ္စချောမောဖို့ ဖြစ်တာပဲ။ သွားရင်ကောင်းတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်သလဲ။ မောင့်လိုရုပ်ရည်မျိုး၊ မောင့်လိုချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့လူမျိုးဆိုရင် ရန်ကုန်မြို့မှာ ဒင်ဆိုတဲ့မိန်းမ ဆန်ရင်းသားလက်ရွေးစင်တွေကို ကြိုက်တာ ရွေးယူနိုင်ပါတယ်မောင်ရယ် . . .၊ အောင်မယ် မင်းဒါအတွက် ပူနေတာကို ပူစရာမဟုတ်တာ ပူနေတာကို”ဟု ပြောကာ အားရပါးရ

ရယ်မောလေ၏။

မြဒင်သည် ဒေါသမီးတောက်လျှံသော မျက်လုံးများနှင့် ဝတ်လုံ၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး . . .

“ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဒီစကားမျိုးကို ဒီတစ်ခါပဲပြောပါ။ ကျွန်တော့် မိန်းမကို အလကားမိန်းမထင်လို့ အခုလိုပြောတာလား။ ဝတ်လုံတော်ရမင်း မတော်တဆများ သွားပြောမိသလားလို့ လာမေးတာ၊ ဝတ်လုံတော်ရမင်းကို မယားရှာပေးဖို့ လာပြီးပြောတာမဟုတ်ဘူး” ဟုပြောပြီး ထိုင်ရာမှထ၍ ဒေါသနှင့်ယိမ်းထိုးကာသွားလေရာ ဝတ်လုံတော်ရမင်းသည်လည်း အံ့အားသင့်လျက်ထပြီး . . .

“ဟေ့ မောင်ရင်နေပါဦးကွဲ့။ ဘယ့်နှယ်သူငယ်လဲ၊ မင်းစိတ်တယ်ပြီး မဟုတ်ပါဘူးထင်တယ် . . .” ဟု ပြောပြီး မြဒင်၏ နောက်သို့လိုက်လေ၏။

ဝတ်လုံတော်ရမင်းမှာ ထိုကိစ္စချောမောလျှင် မိမိမှာလည်း အကျိုးများဖို့ရှိလေရာ မြဒင်၏ ရူးမိုက်ခြင်းအတွက် မခံချိနိုင်အောင် ဖြစ်၍နေလေ၏။

အကြောင်းမူကား မိမိ၏စိတ်၌ မြဒင်သည် လူရူးတစ်ယောက်ဖြစ်နေလေ၏။

တံခါးဝသို့ရောက်သောအခါ ရှေ့သို့ထိုးစိုက်လဲကျ၍သွားပြီး အုတ်လှေကားပေါ်တွင် မြဒင် ခွေ၍နေလေ၏။

ဝတ်လုံတော်ရမင်းနှင့် စာရေးများ အခြားလူများသည်ပြေး၍ ထူကြလေ၏။

မြဒင်မှာ မြောမေ့၍နေလေ၏။
ဝတ်လုံသည် ဆေးဆရာဝန်ကို တယ်လီဖုန်းနှင့်ခေါ်လိုက်လေ၏။
ဆရာဝန်ရောက်လာပြီး စမ်းသပ်ကြည့်လေ၏။

မြဒင်မှာ စားပွဲကြီးတစ်ခုပေါ်၌ အစန့်သား နေလေ၏။

ဝတ်လုံတော်ရမင်းက ဆရာဝန်အား အထူးဂရုစိုက်ဖို့ရန်နှင့် အဘယ်မျှပင် ကုန်ကျစေကာမူ အရေးမကြီး၊ ချမ်းသာအောင် ကုဖို့သာ အရေးကြီးကြောင်း၊ အလွန်အဖိုးတန်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြော၍ပြလေ၏။

မြဒင် ကယောင်ကတမ်း ပြော၍နေလေ၏။

“ဝင်းရေ... ဝင်းရေ... ကြည်ရေ” ဟု ခေါ်ရင်း ပက်လက်နေရာမှ ထပြီး ဆရာဝန်ကိုကြည့်ကာရယ်လေ၏။

“ဘယ်သွားနေတာလဲဟင် စံဘော်ကြီးပါလား၊ ငါ့မိန်းမ မတွေ့လိုက်ဘူးလား၊ ဟား... ဟား... အောက်မေ့သေးကွယ် ဘောင်းဘီနဲ့ ဘာနဲ့” ဟု ဆရာဝန်ကိုကြည့်ကာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်လေ၏။

ဆရာဝန်က . . .

“ရက်စ . . . ရက်စ . . . မိန်းမလာမည်၊ ကိစ္စမရှိဘူး အိပ်ပါ” ဟု ပြောပြီး ကိုင်၍ ညင်သာစွာလှဲလေ၏။

ဝတ်လုံနှင့်ဆရာဝန် တိုင်ပင်ကြလေ၏။ မြဒင်ကိုလည်း ငြိမ်ငြိမ်နေအောင် ချော့မော့ပြောဆိုကြ၏။

ထို့နောက် ဆေးရုံသို့ပို့လိုက်ကြရလေ၏။

ဆရာဝန်က ၎င်း၏ရောဂါမှာ အင်ဖလူ အင်ဇာရောဂါဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုရောဂါထဲမှာ စိတ်ရောဂါနှင့် ရောထွေးပြီး အစာအာဟာရကလည်း ညံ့သည့်အတွက် သွေးသားအားနည်း၍ ဦးနှောက်ကိုထိခိုက်ကြောင်းနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလေ၏။

ဆေးရုံက ဆရာဝန်ကြီးငယ်နှင့် ဆရာမများသည် ၎င်းကိုများစွာ ဂရုစိုက်ကြလေ၏။

မူလခေါ်သောဆရာဝန်နှင့် ဝတ်လုံတော်ရမင်းကလည်း နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ဆေးရုံသို့သွားပြီး မြဒင်ကိုကြည့်ကြလေ၏။

မြဒင်မှာ ပျိုရွယ်သူဖြစ်၍ နဂိုကရောဂါဘယ ကင်းရှင်းသဖြင့် ရှုပ်ရှုပ် ထွေးထွေးမရှိသောကြောင့် အသက်မသေချမ်းသာရကြောင်း၊ ဝေဒနာ မှာလွန်စွာပြင်းထန်၍ သေမင်းလက်မှ မနည်းကြီးအတိုက်အခံလုပ်၍ လုယက်ယူရကြောင်းနှင့် ဆရာဝန်များက ပြောကြလေ၏။

တစ်နေ့သော နံနက်တွင် မြဒင်အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ မိမိ၏ပတ် ဝန်းကျင်၌ အလွန်ခမ်းနားသန့်ရှင်းစွာ ပြင်ဆင်ထားသည့်နေရာကို မြင်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ ထိုင်လျက် တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် နေလေ၏။

အနီး၌ လူတစ်ယောက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်ကို မြင် ရလေ၏။ ထိုသူအား မြဒင်က . . .

“ဒါဆေးရုံမဟုတ်ဘူးလား”ဟု မေးလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ စပယ်ရှယ်အခန်းပါ”ဟု အလွန်ဝမ်းသာသော မျက်နှာနှင့် ပြောလေ၏။

“ကျုပ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”ဟု မြဒင်က မေးလေ၏။

“ဆရာဝတ်လုံတော်ရမင်း ဦးသာဒင်တိုက်မှာ မူးလဲပြီးဖျားတာပဲ၊ ဆရာအခုမှသတိရတာပဲ။ စိုးရိမ်လိုက်တာ ဆရာရယ် . . . ရမှရပျံ့တော့ မလားလို့”

“ဘယ်လောက်ကြာသလဲ”

“တစ်လကျော်ပြီဆရာ၊ သတိလစ်ပြီး ပတောက်ပရစ်တွေချည်း ပြောနေခဲ့တာပဲ”

မြဒင်သည် လွန်စွာအံ့သြ၍နေလေ၏။

“အခု ဆရာနေကောင်းပါပြီနော်”ဟု အစေခံက ပြော၏။

“အင်း . . . အကောင်းသားပဲ၊ အိပ်ရာက နိုးသလိုလို ကျုပ်ဘာမှ သတိမရဘူး။ အင်း . . . ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ဝတ်လုံဆီ သွားခဲ့တယ်၊ ကျုပ်မိန်းမ မလာဘူးလား”

“ဆရာမိန်းမ အင်း . . . ဟုတ်ကဲ့၊ မသိလို့ထင်ပါရဲ့ မလာဘူး။ ရှိတယ်လို့တော့ ဝတ်လုံတော်ရမင်းက ပြောတာပဲ”

“ဘယ်မှာရှိသလဲ၊ ဘာပြုလို့ မလာသလဲ”

“ဒါ ဝတ်လုံတော်ရမင်းလာမှ သိရမှာပဲ . . .”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ . . .”

“ကျွန်တော် ဆရာအစေခံပါ”

“ဟင် . . . ကျုပ်မှာဘယ်တုန်းက အစေခံရှိလို့လဲ၊ ကျုပ်ကို ဒီကို ဘယ်သူယူလာတာလဲ . . .”

“ဆရာဝန်နဲ့ ဝတ်လုံတော်ရမင်း ယူလာတာပဲ”

“ဟင်ခက်နေပါပြီ။ ဒီအခန်းဟာ အဖိုးအင်မတန်ကြီးမယ့် အခန်း ပါကလား၊ ကျုပ်ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ပေးနိုင်မလဲ”

ထိုအခိုက်တွင် ဆရာဝန်နှင့်ဝတ်လုံရောက်လာလေ၏။

“ကျွန်တော့်မိန်းမ မတွေ့ဘူးလား ဝတ်လုံတော်ရမင်းရဲ့”

“တွေ့ပါတယ် တွေ့ပါတယ်။ မိန်းမအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ စိတ် သာအေးအေးထားပါ။ ကိုယ်ကျန်းမာဖို့သာ စိတ်ကောင်းကောင်းထား ပါ . . .”

“နို့ ဒီစရိတ်တွေ ကျုပ်ဘယ့်နှယ်လုပ်ပေးမလဲ”

“ဒါအတွက်လည်း မပူပါနဲ့။ အေးအေးနေပါ၊ မောင့်တာဝန်မဟုတ် ပါဘူး”ဟု ပြောလေ၏။

ဆရာဝန်သည် စမ်းသပ်ကြည့်ရှုပြီး ကျေနပ်သောလက္ခဏာနှင့် ထွက်၍သွားလေ၏။ ဝတ်လုံတော်ရလည်း ပါ၍သွားလေ၏။

ဝတ်လုံတော်ရမင်းက ဆရာဝန်အား မြဒင်၏အဖြစ်အပျက် အကြောင်းကို အကုန်အစင်ပြော၍ပြရာတွင် ယခုမှ သေတမ်းစာအရ အလိုလိုချောမောသွားကြောင်း၊ မိန်းမထွက်မပြေးလျှင် ပစ္စည်းများကို ယခုလိုရဖို့ နည်းလမ်းမရှိကြောင်း၊ ယခု သူ့မိန်းမထွက်သွားသည့် အတွက် သူဌေးဖြစ်ရကြောင်း စသည်များကို ပြော၍ပြလေ၏။

ဝတ်လုံတော်ရမင်းသည် ဝင်းကြည်ကိုလိုက်၍ ရှာခဲ့၏။ စုံထောက် ခဲ့၏။

သို့သော်လည်း အဘယ်မှာမျှမတွေ့၊ သတင်းကိုမကြားရချေ။
သို့သော်လည်း မြဒင်စိတ်အေးစေဖို့ သဘောထားကာ မိမိရှာ၍ တွေ့သလို ပြော၍ထားလေ၏။

နောက်ရက်များမကြာမီ ဆေးရုံမှ ဆင်းရသောအခါ မြဒင်မှာ သာ လွန်အံ့သြခြင်းဖြစ်လေ၏။

အကြောင်းမူကား ဆေးရုံမှထွက်လျှင် အလွန်တရာသားနား ခံညားသော ရိုးရွှက်ကားကြီးပေါ်သို့ရောက်၍ သွားလေ၏။
ကားပေါ်သို့ရောက်သောအခါ မြဒင်က

“ဒါ ဝတ်လုံတော်ရမင်း ကားလား”ဟု မေးလေ၏။
ဝတ်လုံတော်ရမင်းကပြုံးပြီး . . .

“ဘယ်စီးနိုင်မလဲမောင်၊ ကျုပ်တို့ ဆင်းရဲသားကပဲ။ ကုန်သည် သူဌေးများသာ စီးနိုင်တာကလား”ဟု ပြောပြန်လေ၏။

မြဒင်သည် ဆိတ်ငြိမ်စွာစဉ်းစား၍ နေလေ၏။
“နို့ ဘယ်သူ့ကားလဲ ဝတ်လုံတော်ရမင်းရဲ့”

“မောင့်ကားလေ မမှတ်မိဘူးလား၊ မောင့်အဒေါ်မသေခင်က စီးတဲ့ ကားပေါ့။ ဪ မောင်ထွက်သွားပြီးမှ ဝယ်တဲ့ကားထင်ပါရဲ့” ဟု ပြော လေ၏။

မြဒင်သည် စကားပြန်၍မပြောဘဲနေလေ၏။

အတန်ကြာစွာ ဆိတ်ငြိမ်၍နေပြီးနောက်၊ ဝတ်လုံ၏ မျက်နှာကို မော်၍ကြည့်လေ၏။

ဝတ်လုံသည် ကားရှေ့တည့်တည့်ကို ငေး၍နေလေ၏။

“နေပါဦး ဝတ်လုံတော်ရမင်းရဲ့၊ ကျုပ်မိန်းမကို ကျုပ်မကွာဘူး...”

“ကွဲနေတယ်မဟုတ်လား”

“ကွဲတာတစ်မျိုး ကွာတာတစ်မျိုးပါ။ ကျွန်တော့်မိန်းမကိုတွေ့ရင် ကျွန်တော်ပြန်ခေါ်မှာ...၊ သည်တော့မှ နန်းကျဘုရင်လိုဖြစ်ပြီး ခွေးပြေး ပြေးနေရမှာစိုးတယ်။ ကျွန်တော်ဒီကားတွေဘာတွေ မယူချင်ဘူး၊ အဒေါ်မှာ ကျွန်တော့်ထက်ရင်းတဲ့ဆွေမျိုးတွေ ရှိပါတယ်”

“သူ့ဆွေမျိုးတွေ သူစိတ်နာလို့ မောင့်ကိုလွှဲတာပေါ့၊ မင်းအဒေါ် လည်း အရင်ကဆင်းရဲဖူးခဲ့တယ်၊ ဆင်းရဲတုန်းက သူ့ဆွေမျိုးတွေက သူ့ကို မကောင်းတဲ့မိန်းမဆိုပြီး ပစ်ပယ်ခဲ့ကြတယ်။ မကောင်းတာ ကောင်းတာတော့ ထားလိုက်တော့၊ မခံနိုင်လို့ ထင်ပါရဲ့ အလုပ်ကိုကြိုးစားပြီး အခုအခြေကို ဖြစ်အောင်ကြံလာတာ နဂိုအကြံဉာဏ် အင်မတန်ကောင်း အင်မတန်စေ့စပ်သည့်အတွက် အခုလိုဖြစ်လာတာပဲ”

“ပထမဦးစွာ ကလေးအင်္ကျီ၊ ဦးထုပ်၊ ဖိနပ်၊ ဘောင်းဘီကလေး များကို သေတ္တာနဲ့နောက်က ကူလီအထမ်းခိုင်းပြီး လည်ရောင်းတာပဲ။ နောက်ကုလားတစ်ယောက်က နှစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးကုလားများကလည်း သူ့ကိုခင်မင်တာနဲ့ မခွာကြဘဲ ရိုးရိုးသားသားလုပ်ခဲ့ကြတော့ သူ့ကိုယ် တိုင်မလိုက်ဘဲ ရောင်းဖို့ပစ္စည်းများကိုသာ တွင်တွင်ကြီးရှာကြံပြီး ကုလားနှစ်ယောက်က သုံးယောက်၊ သေတ္တာသုံးလုံးက လေးလုံးဆိုသလို ဖြစ်ပြီး တဖြည်းဖြည်းကြီးပွား...”

“နောက်တော့ ဒါလဟိုဇီလမ်းမှာ ဆိုင်ကလေးဖြစ်ရာက တစ်စ

တစ်စ ကြီးပွားလာပြီး ဂျာမန်ကမ္ဘာလှည့်ကိုယ်စားလှယ်ကြီးတစ်ယောက်က ပစ္စည်းလေးငါးမျိုး တစ်ဦးတည်းကိုယ်စားလှယ်ပေးတာနဲ့ အခုလို ကြီးပွားတာပဲ။ မေမြို့မှာ အိမ်တစ်လုံးခြံနဲ့၊ ကလောမှာအိမ်တစ်လုံးခြံနဲ့၊ တောင်တွင်းကြီးမှာလယ်ဧက သုံးထောင်ကျော်၊ မြောင်းမြမှာ တညင်းခြံ၊ မော်လမြိုင်မှာ ဒူးရင်းမင်းဝွတ်ခြံ၊ ရန်ကုန်မှာချည်းတိုက်ကိုးလုံး၊ ဆွဲသင်္ဘောကလေးသုံးစင်း၊ မော်တော်ဘုတ်နှစ်ခု၊ သည့်ပြင်ဆိုင်ခွဲတွေ အရပ်ရပ်မှာ အမြောက်အမြားပဲ . . .”

“သူ့ကုသိုလ်ထင်ပါရဲ့၊ လွှဲအပ်ခန့်ထားတဲ့ အရပ်ရပ်မန်နေဂျာတွေကလည်း ရိုးသားဖြောင့်မှန်တာချည်း တွေ့ရတာပဲ . . .” စသဖြင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ မြန်ရေရှက်ရေပြောလေ၏။

မြဒင်သည် စကားကိုမကြားရ၊ ငေးလျက်ဝင်းကြည်ကိုသာတွေး၍ နေလေ၏။

ဝတ်လုံတော်ရစကားများဆုံးပြီးနောက် အတန်ငယ်ဆက်လက် ငေးမော၍ နေလေ၏။ သို့ငေးမောပြီးနောက် ဝတ်လုံကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ကာ . . .

“ဝတ်လုံတော်ရမင်း တကယ်တွေ့သလား . . .”

“ဟင်း . . . ဘာလဲ၊ အော် . . . အော် . . . မောင့်မိန်းမလား”

ဝတ်လုံတော်ရမင်းသည် အသက်ကိုပြင်းစွာရှူလေ၏။

“တကယ်တွေ့ပါတယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့လို့ ကျုပ်ပြောပြီ မဟုတ်လား မောင်ရဲ့ . . .”

“စိတ်မပူဘဲနေလို့ ဘယ့်နှယ်ဖြစ်နိုင်ပါမတုံး ဝတ်လုံတော်ရမင်းရယ်၊ ပြောမှ ပြောရက်ပလေ။ ကျွန်တော့်မိန်းမကို ကျွန်တော်မတွေ့ရဘူးလားခင်ဗျာ . . .”

“မောင်စိတ်သာချနေပါ၊ ကျန်းကျန်းမာမာချမ်းချမ်းသာသာပါ။

ကျုပ်ပေါ့မနေပါဘူး . . .”

မြဒင်သည် ဆိတ်ငြိမ်စွာတွေးတောငေးမော၍ နေပြန်လေ၏။

မိမိ၏ အခြေအနေကိုမြဒင်ကောင်းစွာသိ၏။ အဘယ်အတွက် ဝတ်လုံတော်ရမင်းသည် မိမိကိုမိန်းမနှင့် မတွေ့စေချင်သည်ကိုစဉ်းစား မိ၏။

သို့သော်လည်း မြဒင်၏ စိတ်၌ရှိရှိသမျှပစ္စည်းတို့သည် ဝင်းကြည် လောက်အဖိုးမတန်ဟု အောက်မေ့လေ၏။

မြဒင်သည် ခြံကြီးတစ်ခုအတွင်း ခမ်းနားသော အိမ်ကြီးသို့ ရောက် ၍သွားလေ၏။

၎င်းအိမ်သို့ရောက်သောအခါ မာလီကုလားများအစေခံများသည် ခရီးဦးကြိုပြုကြလေ၏။

မော်တော်ကားတံခါးများသို့ သူ့ထက်ငါပြေးလာ၍ ဖွင့်ပေးကြ၏။

အိမ်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ မြဒင်သည်မိမိကိုယ်ကို နန်းတော်သို့ ရောက်နေသည်ဟုမှတ်ထင်လေ၏။

ဝတ်လုံတော်ရမင်းက အစေခံများအား . . .

“သူဌေးမင်း အခုနာလန်ထစရှိသေးတယ်၊ တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားကြနဲ့။ အပါးမှာနေကြရမယ်၊ ကောင်းကောင်းဂရုစိုက်ကြရမယ်၊ မပေါ့ကြနဲ့ . . .”ဟု ပြောလေ၏။

မြဒင်သည် အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားလျှင် ခမ်းနားသော အိပ်ရာပေါ်၌ လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ရန် သစ်လွင်သောအဝတ်များကို အသင့် တွေ့ရလေ၏။

၎င်းအခန်းမှာ ယောက်ျားအသုံးဆောင်များဖြင့် ခင်းကျင်းထား လေ၏။

ဝတ်လုံတော်ရမင်းသည် မြဒင်၏မူလအခန်းကလေးမှ ပစ္စည်း

အနည်းငယ်မျှနှင့် ဓာတ်ပုံများ၊ ကားများကို ယူလာ၍ ၎င်းအိမ်ကြီး၌ ခင်းကျင်းတပ်ဆင်ပြင်ဆင်၍ ထားလေ၏။

မြဒင်သည် အခန်းထဲ၌လည်းကောင်း၊ အပြင်၌လည်းကောင်း ကြည့်လိုက်တိုင်း စည်းစိမ်ဥစ္စာ၏ ခမ်းနားသော အထိမ်းအမှတ်များကို မြင်ရလေ၏။

အစေခံများသည်လည်း မြဒင်တစ်စုံတစ်ရာကို အလိုရှိပါလျှင် မပြောဘဲနှင့်သိပြီး လုပ်ကိုင်၍ပေးဖို့ရန် အရိပ်အကဲကိုသာကြည့်၍ နေသဖြင့် မြဒင်မှာ မိနစ်စက္ကန့်မနား အမြဲရစိုက်၍နေသောအစေခံတို့၏ မျက်လုံးအရှိန်တည်းဟူသော ပိုးမျှင်ကြိုးအချစ်တို့ဖြင့် ရစ်ပတ်ခြင်းခံ၍ နေရသလို မလွတ်လပ်၊ အနေရအထိုင်ရ ကျပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေလေ၏။

ဝတ်လုံတော်ရမင်း ပြန်၍သွားသောအခါ ကုလားထိုင်၌ ထိုင်ကာ စဉ်းစား၍ နေလေ၏။

ဝင်းကြည်ဘယ်အတွက်ပြေးပါလိမ့်မလဲ၊ သူဘယ်မှာနေတယ်ဆို တာကို သိရအောင် ငါအဘယ်ပုံလုပ်ရမလဲ။ ငါဒီစည်းစိမ်တွေကို အလိုမရှိ၊ ဝင်းကြည်ကိုသာ အလိုရှိ၏။

ဒီဝတ်လုံတော်ရကြီးဟာ ငါ့ကိုဝင်းကြည်နဲ့ခွဲပြီး ဒီဥစ္စာတွေနဲ့ ဖို့သတ်မလို့ ကြံတဲ့ကောင်ကြီးပဲ။ ငါမနေဘူး ငါမနေဘူး၊ သူလုပ်တိုင်း ငါမခံဘူးဟူ၍ စိတ်ထဲ၌ အကြံပြုကာတင်းလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ဝတ်လုံတော်ရမင်းသည် ဝင်းကြည်ကို တိတ်တဆိတ် စုံထောက်ရှာဖွေ၍ နေလေ၏။

မြဒင်စိတ်အာရုံ ပြေရုံသာမျှသဘောထားကာ တွေ့ပြီဟုပြော၍ တားမြစ်ခြင်းဖြစ်လေ၏။ ။

အခန်း ၅

လွန်ခဲ့သော တစ်လကျော်နှစ်လခန့်အခါက မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်သည် အထုပ်ငယ်ကလေးကိုပိုက်လျက် ရန်ကုန်မြို့အနောက်ပိုင်း အငြိမ့်သမား၊ ဇာတ်သမားများနေသော အိမ်တစ်အိမ်သို့ မွန်းလွဲအချိန်တွင် ရောက်၍သွားလေ၏။

အိမ်သားများသည် ၎င်းကိုမြင်လျှင် လှပသောရုပ်အသွင်ကိုကြည့်ကာ အံ့သြ၍နေကြလေ၏။

၎င်းမိန်းကလေးက . . .

“မအုန်းစိန်ဆိုတာ ဒီမှာနေသလားရှင်” ဟု မေးရာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က . . .

“မအုန်းစိန်တို့ တောကိုပြန်သွားကြပြီ။ အရင်ကကြည့်မြင်တိုင်မှာနေတယ်။ နောက်ဒီကိုပြောင်းလာပြီး သူ့ယောက်ျား မမာတာနဲ့ ပြန်သွားကြတယ်။ ထိုင်ပါဦးလား တူမရဲ့၊ ဘာကိစ္စလဲ”

အိမ်ပေါ်၌ရှိသော ဂျိုကာတွဲ၍နေကြသော မိန်းမယောက်ျားများ

သည် ၎င်းကိုလှမ်း၍ ကြည့်ကြလေ၏။

ထိုအခါ ကစားဝိုင်းမှာအပြီးသတ်တော့မည့်အခါနှင့် ကြုံကြုံကြလေ၏။ အချို့ကလည်း ထ၍လာကြ၏။

တစ်ယောက်နှစ်ယောက်သာ ဖဲများကို ကုလားဖန်ထိုးရင်း ကျန်ရစ်ကြလေ၏။

ဝင်းကြည်မှာ မိမိသူငယ်ချင်း မရှိတော့သည်ကို ကြားရသောအခါ များစွာအားငယ်လျက် အဘယ်ကိုသွားရမှန်းမသိ အခက်ကြုံ၍ နေလေ၏။

အိမ်ကိုလည်း မပြန်ဝံ့ချေ။ အကြောင်းမူကား မြဒင်အားရေး၍ ထားခဲ့သောစာမှာ လွန်၍နေလေ၏။

ထိုစာ၌ မြဒင်မှာ မိမိအတွက်ဝန်လေးကြောင်း၊ သို့အတွက် မိမိဝမ်းကို မိမိကျောင်းဖို့ရန်ကြံစည်ကြောင်း၊ မိမိအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ ပူပန်ဖို့မရှိကြောင်းများ ပါရှိလေ၏။

ထို့အပြင် ထွက်၍မလာမီကလည်း သေသေချာချာ စဉ်းစားခဲ့လေ၏။

ဝင်းကြည်၏စိတ်သည် မူလကပင် သဘင်ဘက်ကို ဝါသနာစူ၍ နေခဲ့လေရာ ထိုအလုပ်ကိုလုပ်လျှင် မြဒင်သော်မှ ပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်ဖို့ မလို၊ မိမိ၏လုပ်စာနှင့် အေးအေးနေနိုင်မည်။ ပူစရာပင်စရာ ရှိမည် မဟုတ်။

ပျော်ပျော်ပါးပါး ပေါများပိုလျှံစွာ နေရမည်ဟု အောက်မေ့ကာ စိတ်ထဲ၌ မိမိလုပ်ကိုင်သောအလုပ်ကိုသာ ထင်မြင်စွဲလမ်း၍ နေခဲ့လေ၏။

သို့နေခိုက်မှာ ဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်သောအခါ စိတ်သည်ပိုမိုပြင်းထန်၍ လာခဲ့၏။

သို့ပြင်းထန်ရာမှာ အုန်းစိန်၏ အားပေးစကားများကို ကြားရသော အခါ သာလွန်၍ အားတက်ပြန်လေ၏။

သို့အားတက်၍နေဆဲမှာ ဝတ်လုံ၏ စာကိုတွေ့ရသောအခါ အထပ်ထပ်စဉ်းစားပြီးလျှင် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချခဲ့လေ၏။

ယခုသည်ကား မျှော်လင့်ချက်သည် အထမမြောက်၊ လောကကြီးဟာ ကြံစည်စိတ်ကူးတိုင်း မဖြစ်တဲ့လောကကြီးပေဟု အောက်မေ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်လေတော့သတည်း။

ဝင်းကြည်သည် မောမောနှင့် ထိုင်လေ၏။

၎င်း၏အသွင်အပြင်ထူးခြားခြင်းသည် ထိုအိမ်မှာသာမဟုတ်၊ အနီးအပါးအိမ်များ၌လည်း လှုပ်ရှားခြင်းကိုဖြစ်စေလေ၏။

ဝင်းကြည်သည် မောပန်းသဖြင့် ထိုအိမ်၌ထိုင်လေရာ အိမ်ရှင်မိန်းမ မမြစ်က ဝင်းကြည်၏ မျက်နှာ၌ ရေးရေးထင်သည့် သောက အပူကို သိမြင်ကာ အကျိုးအကြောင်းကိုမေးလေ၏။

“ဘာကိစ္စရှိသလဲ၊ မအုန်းစိန်နဲ့ ဘာတော်သလဲ”

“ဘာမှတော့ မတော်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းပါပဲ”

“တူမက ဘယ်ကလာသလဲ”

“ကျွန်မတောကပါပဲ . . .၊ ရွှေတောင်မြို့ကပါ”

မမြစ်၏ ယောက်ျားဖြစ်သူ ပတ္တလားဆရာကိုနီသည် ဝင်းကြည်ကို များစွာ အကဲခတ်ကာ ကြည့်၍နေလေ၏။

ထို့နောက် ဝင်းကြည်အား . . .

“ဘာမှကြောက်လား ရှက်လားလုပ်မနေနဲ့ ကလေးမ၊ မအုန်းစိန် သူငယ်ချင်းဆိုတာနဲ့ ဦးလေးသိပြီ။ မအုန်းစိန်ပြောဖူးတယ်၊ ဦးလေး ဘယ်လိုမှန်းမသိဘူး မင်းကိုလာလာချင်း အုန်းစိန်ဆီကိုလာတယ်ဆိုတာ သိရတာပဲ။ နာမည်တော့ ဦးလေးမမှတ်မိဘူး၊ အုန်းစိန်တော့ ပြောဖူး

တာပဲ၊ မကြည်ဆိုတာ မဟုတ်လား . . . ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မနာမည်က မဝင်းကြည်ပါ”

“အေး . . . အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ဝင်းကြည်ပဲ ဝင်းကြည်ပဲ။

အုန်းစိန်ပြောဖူးတယ်၊ ယောက်ျားနဲ့မဟုတ်လား”

“ကျွန်မယောက်ျား တခြားမိန်းမယူလို့ ကျွန်မကိုပြန်မကြည့်တာ နဲ့ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်”

“ဟဲ့ကလေးမ တယ်မိုက်ပါကလား၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုယူ တတ်ကြတာပဲ၊ ထွက်လာရသလား။ မင်းယောက်ျားစိတ်ပူမနေပေဘူး လား၊ ဘယ်မှာနေသလဲ . . . ဘာလုပ်သလဲ”

“ကျွန်မယောက်ျား ကျွန်မကိုပြန်မကြည့်လို့ ထွက်လာတာပဲ စိတ် မပူပါဘူး”

“ဟင် . . . နင့်ဟာမဟုတ်သေးပါဘူးလကွယ်”ဟု ပြောကာ မိမိ၏ မိန်းမကိုကြည့်လေ၏။

မမြစ်က . . .

“ရှင်ကလည်း ယောက်ျားက ပြန်မကြည့်ပါဘူးလို့ ပြောနေတာပဲ။ အခုကာလ ယောက်ျားများဟာ ဒီလိုချည်းပဲ၊ သားမယားကို ကြင်ကြင် နာနာလုပ်ကျွေးဖို့ သဘောမထားဘူး၊ သူတို့ပျော်ပါးဖို့သာ သဘော ထားတာပဲ . . . ”

ဝင်းကြည်သည် မြဒင်အပေါ်၌ ထိုကဲ့သို့ အပြစ်ပုံ၍ချရသည့်အတွက် စိတ်ထဲ၌မကောင်းဖြစ်သော်လည်း ထိုစကားမှာ ယုတ္တိအရှိဆုံး ဖြစ်သဖြင့် အသုံးပြုရခြင်းဖြစ်လေ၏။

ထို့ပြင် ထိုကဲ့သို့ပြောခြင်းအတွက် မြဒင်မှာ တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ဖို့ မရှိသည်ကိုလည်း စဉ်းစားမိလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဝင်းကြည်သည် အဖြစ်အပျက်ကို မိမိဉာဏ်ရှိသလောက်

ဇာတ်ဆင်၍ပြောလေ၏။

မမြစ်။ “ဒီလိုဖြင့်ရင် တူမကြီးဘာမှမပူနဲ့၊ မအုန်းစိန်ရဲ့ သူငယ်ချင်း ဆိုရင် အဒေါ်တို့နဲ့လည်းရင်းနှီးပြီးပါ။ မအုန်းစိန်ကို တူမလို သဘောထား တာပါ။ သည်တော့ မအုန်းစိန်သူငယ်ချင်းဆိုရင် မအုန်းစိန် လိုပေါ့၊ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ မအုန်းစိန်ရှိသလို သဘောထား။ တူမရဲ့ ယောက်ျားဆီ ပြန်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြန်တာပေါ့၊ သူလာရှာလို့ တွေ့ရင်လည်း သူကောင်းရင်လည်းကောင်းတာပေါ့။ အဒေါ်တို့မှာတော့ ဝန်မလေး ပါဘူး” စသည်ဖြင့် ပြောလေ၏။

ဝင်းကြည်သည် ၎င်းတို့၏ အမူအရာကို ထောက်ချင့်ကာ သဘော ရှိအတိုင်းပြောသည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချလျက် တစ်နေ့သ၌ နာမည် ကျော်ကြားသူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ရန် အစဟု အယူရှိကာ ထိုအိမ်၌နေ လေ၏။

သို့နေလေရာ ဇာတ်ဆရာ ကိုနီနှင့်၎င်း၏ ဇနီးဖြစ်သူသည် ဝင်းကြည် ၏အစွမ်းသတ္တိကို သိကြသဖြင့် မိမိတို့မှာအဖိုးမဖြတ်နိုင်သော လာဘ် ကြီးတစ်ပါးဝင်သည်ဟု မှတ်ယူကာ ဝင်းကြည်ကိုဂရုစိုက်၍ လေ့ကျင့် သင်ပြကြလေ၏။

၎င်းတို့မှာ စိန်လယ်ဂျာပွဲအတွက် မြင်းကောင်းကိုရဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေလေ၏။

ဝင်းကြည်သည် အစဦး၌ အားရှိသလိုလိုဖြစ်သော်လည်း မြဒင်၏ စိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်၍မရချေ၊ ဇာတ်ဆရာနှင့် ၎င်း၏ဆရာကတော် တို့က များစွာပင် ဂရုစိုက်ကြသော်လည်း လင်ဖြစ်သူနှင့်ခွဲခွာ၍ နေရခြင်း သည် လွယ်ကူသောအလုပ်မဟုတ်ကြောင်း သိစပြုလေ၏။

သို့သော်လည်း အဘယ်နည်းနှင့်မဆို မြဒင်သည် မိမိကိုလိုက်၍ စုံစမ်းရှာဖွေမှာပဲ၊ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာမှာပဲဟု အောက်မေ့လေ၏။

သို့အောက်မေ့သော်လည်း မြဒင်သည် စုံစမ်းရှာဖွေခြင်းကို ပြုဟန် မရှိ၊ ငြိမ်သက်လှသည်ကို သိရလေ၏။

သို့သိရသောအခါ မြဒင်သည် မိမိကိုအဟုတ်တကယ်မချစ်၊ စည်း စိမ်ဥစ္စာနှင့် ကျေနပ်ကာ မိမိကိုမေ့၍ နေလေပြီ။ ငါ့အလို ထွက်လာခဲ့ သည့်အတွက် သူ့စိတ်ထဲမှာ အများကြီးဝမ်းသာလို့သာ အခုလိုနေတာ ပဲစသည်ဖြင့် တွေးတောစပြုလေ၏။

သို့တွေးတောသည့်အခါ မိမိ၏စိတ်ဓာတ်ကို အတော်အတန်ဖျော် ဖြေ၍ရလေ၏။

သို့ပင် ဖျော်ဖြေ၍ရသော်လည်း အဘယ်နည်းနှင့်မျှ လုံးလုံးကြီး ဖျောက်ဖျက်၍မရ။ မြစ်ထဲ၌ညအခါ လသာသာတွင် မည်သူမျှမရှိသော လှေကြီးပေါ်၌ နှစ်ယောက်သား ဘယ်ပုံတွေ့ကြုံစကားပြောခဲ့ကြရ သည်၊ ရန်ကုန်၌ စ၍တွေ့သောအခါ၌ အဘယ်ပုံလည်ပတ်သွားလာ ကြသည် စသည်များကို အဟုတ်တကယ် ယခုဖြစ်ပျက်၍နေသလို ပြန်လှန်တွေးတောထင်မြင်လေ၏။

သို့ထင်မြင်ရာ ယခုအခါ၌ကား ငါ့ကိုလုံးလုံးကြီးမေ့လျော့ကာ စည်းစိမ်တို့၏အလယ်၌ အပျော်အပါးတွေ၏ အောက်တွင်နစ်မြုပ်ကာ အဘယ်ပုံ လူးလှိုမ့်ခံစားနေမည်။

စည်းစိမ်ဥစ္စာပေါများ၍ ရုပ်ရည်သားနားသော မြဒင်မှာ အဘယ်လို မိန်းမပျိုတွေခြံရံလျက် စည်းစိမ်တွင် အဘယ်မျှလောက် ပက်လက်မျော ၍နေမည်ဟူသောအကြောင်းများကို တွေးလိုက်သောအခါ ရင်ကျိုးလှ မတတ် နာကျင်နေလေ၏။

မြဒင်သည် မိမိကိုလုံးလုံးမေ့နေဟန်ရှိသော်လည်း မြဒင်အပေါ်၌ စိတ်မနာ၊ သူကပစ်တာမဟုတ် ငါကပစ်လို့သာ ငါ့ကိုစိတ်နာပြီး အခုလို ဆိတ်စွာနေတာပါပဲဟူ၍ ဆင်ခြင်ကာမိမိကိုယ်ကိုသာ အပြစ်တင်

လေ၏။ မိမိပြုမှုပုံကို နောင်တရစပြုလေ၏။

ဇာတ်ဆရာနှင့်ဆရာကတော်မှစ၍ ဝင်းကြည်ကို အကုန်ချစ်ခင်
ကြလေ၏။

ညိုညိုတစ်ယောက်သာလျှင် ဝင်းကြည်ကိုမနှစ်မြို့သူရှိလေ၏။

သို့သော်လည်း မနှစ်မြို့သည်ကို ဖွင့်၍မပြောချေ။ အကြောင်းမူ
ကား ဝင်းကြည်ရောက်လာခြင်းသည် မင်းသမီးညိုညိုကို လငပုပ်ဖမ်း
သလိုဖြစ်စေလေသောကြောင့်တည်း။ ။

အခန်း ၆

ယခုအခါ မြဒင်သည် ဝင်းကြည်အကြောင်းကို တွေးသည့်အခါ
မုန်းချစ်သနားဟူသောအဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်ရလေ၏။

ဝင်းကြည်၏ ပြုမူပုံကိုမုန်း၏။ ဝင်းကြည်ကိုချစ်၏။ ဝင်းကြည်
အဘယ်ပုံဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်၍နေရှာမည်ကိုတွေး၍ သနား၏။

အမိုက်မ၊ အရူးမ ငါ့မှာဘာအပြစ်ရှိလို့ ဒင်းပစ်သွားရသတုံး။
ငါ့သူ့ကိုစိတ်ဆင်းရဲခြင်းအမျိုးမျိုးခံပြီး ရှာကြံကျွေးမွေးခဲ့တယ်၊ ငါ
ဘယ်အခါမှ သူ့အပေါ်မှာ ငြိုငြင်ခြင်းမရှိခဲ့ဘူး။

သူ့အတွက် ငါ့မှာဝန်လေးတာကိုမမြင်ချင်လို့ သွားသည်ဆိုတဲ့
စကားဟာ အနည်းငယ်မျှ လုံလောက်သော အကြောင်းမဟုတ်။

ဘယ်အတွက် ဒင်းအခုလို လုပ်ရသလဲဟူ၍ တွေးလိုက်သောအခါ
အကြောင်းကိုရှာ၍မရ၊ စဉ်းစားရန် လွန်စွာခက်၍နေလေ၏။

ဝင်းကြည်သည် အချောဆုံးသော မိန်းကလေးဖြစ်၏။ အညှီကို
သာယင်အံ့သည်မဟုတ်၊ အမွှေးအချိုကိုလည်း ယင်အံ့၏။

ဝင်းကြည်တည်းဟူသော ရူပါရုံမွှေးအချိုအဆိမ့်ကလေးကို အံ့ဖို့ရန် တိတ်တဆိတ်ကြံနေသူတွေ ရှိနေကြလေသလား။ ငါကလည်း အလုပ် မရှိ၊ ဝတ်ချင်ဆင်ချင်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေချင်တုန်းအရွယ်မှာ မပျော်ရ မရွှင်ရ၊ မသုံးရမစားရ၊ မဝတ်ရ မဆင်ရ ဒီတော့သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တစ်နေရာရာမှာတွေ့ပြီး မှောက်မှား ခြင်းဖြစ်လေသလား။

ဝင်းကြည်ဟာ ဒီလိုမိန်းမမျိုးထဲကလည်း မဟုတ်၊ သူ့အမျိုးတစ် မျိုးလုံးမှာ ဒါမျိုးမရှိ။ အတွေးရခက်ပါဘိတကား စသည်ဖြင့် မကြာ မကြာ တွေးမိလေ၏။

ဝင်းကြည်ထွက်၍သွားသည်မှာ ရက်လ အတော်ကြာခဲ့၏။

ထိုအတွင်း အခြေအနေတို့၏ ပြောင်းလဲခြင်း၊ မကျန်းမမာခြင်း ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ အချစ်ဆုံးသော မယားဖြစ်သောကြောင့်တစ် ကြောင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလှပြီကဲ့သို့ စိတ်၌အောက်မေ့ရလေ၏။

ဝတ်လုံတော်ရမင်းကလည်း ယီးတီးယားတားပြော၍ ထားခဲ့လေရာ နောက်ဆုံး၌ ဝင်းကြည်ကို ယနေ့တိုင် မတွေ့ရကြောင်း ဖွင့်၍ပြောရ လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဝင်းကြည်အပေါ်၌ စိတ်နာခြင်းပိုမို၍လာလေ၏။

ဒင်း ဧကန်ဖောက်ပြန်ချင်လို့သာအခုလိုလုပ်တာပဲ၊ လင်ယောက်ျား တို့မည်သည် မိမိတို့၏သားမယားအပေါ်၌ အမြဲယုံကြည်စိတ်ချတတ် ကြ၏။ ငါလည်းယုံကြည်စိတ်ချသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ငါမရှိတဲ့အခါများမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတာ ငါဘာမှမသိရ၊ ဧကန်ဒင်းမကောင်းတဲ့ အကြံနဲ့သွားတာပဲ၊ တစ်စုံတစ်ယောက် သွေး ဆောင်ရာကို ပါလေပြီစသဖြင့် အယူရှိစပြုလေ၏။

အယူရှိသောအခါ တစ်စတစ်စဖြေဖျောက်ရန် လွယ်၍လာလေ၏။

ထို့အပြင် စည်းစိမ်သည် လွန်စွာကောင်းသောအဖော်ဖြစ်၏။

အချစ်ဆုံးဖြစ်သော သူတို့ကိုပင် မေ့လျော့စေသောအကြီးဆုံးသော
မေ့ဆေးကြီးပေတည်း။

ရှေးဦးစွာပထမ စိတ်ညစ်၍သောက်ကာ ဖြေဖျောက်၏။ သောက
အပူတို့ကို ဝိုင်အရက်ဖြင့်ဆွတ်ဖျန်းကာ ငြိမ်းချမ်းစေ၏။

အပေါင်းအဖော် ဂုဏ်သရေရှိတို့ကလည်း ထိုနည်းဖြင့် သုခကို
ရှာဖို့ရန် ညွှန်ကြားသင်ပြကြ၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ငွေကိုသုံးချင်သလိုသုံးခြင်း အလုပ်မှတစ်ပါး
အခြားအလုပ်မရှိ၊ ပျော်ပွဲဧည့်ခံပွဲတို့ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို အလုပ်ပေးရ
လေ၏။

မိမိနေသောအိမ်သည်ကား ဆင်လမ်းမှာ ရှိလေ၏။ ဆင်လမ်းခြံ
ကြီး၌ အစေခံများနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ လူကြီးအနည်းငယ်မျှရှိ
ကြ၏။

သို့သော်လည်း အများအားဖြင့် မိမိနေသောနေရာမှာ မြို့တွင်းရှိ
“ဟုတ်ဖူး” ခေါ် မိမိနှင့် ဆွေမျိုးအနည်းငယ်မျှတို့တည်ထောင်သော
ကလပ်ခန်းကလေးတစ်ခုဖြစ်လေ၏။

ကျန်းမာ၍လာစဉ် စိတ်လက်များစွာ လေလွင့်ညစ်ညူးခဲ့ရာ ဝတ်
လုံတော်ရမင်းက မြဒင်ကို မိမိတူနှင့် အခြားမိတ်ဆွေအနည်းငယ်မျှအား
မြဒင်နှင့် အသိဖွဲ့၍ ပေးလေ၏။

သို့ပြုလုပ်သည်မှာ . . . စိတ်လက်ကောင်းစေဖို့ရန် ရည်ရွယ်ခြင်း
သက်သက်ဖြစ်လေ၏။

မြဒင်၏အဖော်များသည် မြဒင်အား . . . မိမိတို့ ဝါသနာရှိရင်း
အတိုင်း အပျော်ဇာတ်သွင်း၍ ပေးကြလေ၏။

မြဒင်သည် တစ်စတစ်စအပျော်ဝင်စား မယားကို လုံးလုံးလိုပင်

မေ့လျော့စပြုလေတော့သတည်း။

၎င်းတို့၏ကလပ်မှာ လူသူလွန်စွာရှုပ်၍ ဆူညံသောဖရေဇာလမ်းနှင့် ၃၇ လမ်းအနီးအနားတွင်ရှိလေရာ ညဉ့်အခါများ၌ ကုလားဗုံတွေ၊ သံစုံတွေ ဟိန်းဟောက်ညည်းညူအူကြ အာကြ၊ ကုလားတေးသီချင်းသံတွေသာ ကြားရသောအရပ်ဖြစ်လေ၏။

ထိုအရပ်၌ မိတ်ဆွေအနည်းငယ်မျှ စုဝေးတည်ထောင်သော ကလပ်ကလေး၏ အသည်းဆုံးသောအသံသည် ထိုအသံတို့ကို လွှမ်းမိုးခြင်း မပြုနိုင်ချေ။

ထို့အပြင် မြဒင်တို့၏ပျော်ပွဲမှာ အများအားဖြင့် စောင်းနှင့်အငြိမ့်မင်းသမီးကလေးများကိုငှား၍ အဆိုခိုင်းသောတေးသံဖြစ်လေရာ မိုးတွင်းအခါ ဖားခုံညင်းတွေဟိန်းသံထဲမှာ ခရမမျက်ပြဲတွန်သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ထိုနေရာမှာ အပျော်သမားများအတွက် လွန်စွာလုံခြုံသောနေရာဖြစ်လေ၏။

ရန်ကုန်မြို့၌ ပုန်းရှောင်လိုလျှင် ချောင်ကိုခိုရာမလွတ်၊ မြို့တွင်းမြို့လယ်မှာသာ လုံခြုံလေရာ မြဒင်သည် နဂိုကအပျော်အပါး၌ လွန်ကဲသူမဟုတ်သဖြင့် အတန်ကြာသောအခါ အပျော်သက်သက်နှင့် နေရခြင်းကို ငြီးငွေ့စပြုလေ၏။

၎င်းတို့၏အပျော်သည် ညစ်ညူးကြမ်းကြုတ်လှသည်မဟုတ်၊ စောင်းအငြိမ့်နှင့် စားခြင်း၊ သောက်ခြင်း၊ ကစားခြင်း၊ စကားပြောခြင်းမျှဖြစ်လေရာ ထိုမျှလောက်သောအပျော်ကိုပင် မြဒင်စိတ်ထဲ၌ လွန်ကြူးသည်ဟုမှတ်ထင်ကာ ဘာကိုလုပ်ရမှန်းမသိဘဲနေလေ၏။

သားမယားယူဖို့ရန်လည်း စိတ်မရှိ၊ ဝင်းကြည်နှင့်ကွဲပြီးကတည်းက ဝင်းကြည်ကိုမိသောမိန်းမဟူ၍ တစ်ယောက်တလေကိုမျှ မတွေ့ခဲ့ရချေ။

ဝင်းကြည်ကဲ့သို့သောမိန်းမသော်မှ ယခုလို ဖောက်ပြန်လွင့်ပါး လျှင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဘယ်မိန်းမမှ ကောင်းတော့မည်မဟုတ်ဟု စိတ်၌ အောက်မေ့လေ၏။

လောက၌ အလုပ်မလုပ်ဘဲ အပျော်သက်သက်နှင့်နေခြင်းသည် အဘယ်မျှလောက် ဆင်းရဲသည်ကို မြဲဒင်သည်ကိုယ်တွေ့သိရလေ၏။

ထို့ပြင် ယခုမိမိရရှိသော စည်းစိမ်တို့သည် မိမိ၏တရားသဖြင့် ပိုင်သောပစ္စည်းများမဟုတ်၊ ဒေါ်ငြိမ်း၏ထူးဆန်းသောစီမံချက်ဖြင့် ရရှိလေရာ သာလွန်ရင်းနှီးသော ၎င်း၏ဆွေမျိုးများစိတ်၌ မိမိသည် မတရားတက်ကစီးလုပ်၍နေသော၊ အသုံးမကျ ပိုးထိုးသလို ထိုး၍နေသော လူကပ်ပါးဟု အယူရှိကြမည်ကို စဉ်းစားကာရက်လေ၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဝတ်လုံတော်ရမင်းနှင့်တိုင်ပင်ကာ ဒေါ်ငြိမ်း၏ ဆွေမျိုးအနည်းငယ်မျှတို့အား ဒေါ်ငြိမ်းပေးခဲ့သောဝေစုအပြင် ရက်ရောစွာထပ်လောင်း ဝေငှလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မြဲဒင်သည် နံနက်စောစောကန်တော်ကြီးဘက်မှ ကားနှင့်ပြန်၍အလာတွင် ဆင်းရဲလျက် အလုပ်ရှာစဉ်ကသိခဲ့၍ အတော်အတန် အကူအညီရခဲ့သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့်တွေ့သဖြင့် ကားကို ရပ်လေ၏။

“ဘယ့်နှယ် . . . ကိုကျော်ဘယ်ကလာသလဲ . . .”

“လမ်းလျှောက်တာပဲ၊ မနက်တိုင်း ကန်တော်ကြီးတစ်ပတ်လျှောက်ပြီးမှ ရေမိုးချိုးပြီး အလုပ်သွားတာပဲ . . .”ဟု ပြောရင်း မြဲဒင်၏ပုံပန်းနှင့် ကြီးကျယ်သောကားကို ကြည့်လေ၏။

“အခုဘယ်မှာနေသလဲ။ အလုပ်အကိုင်များ ဘယ်လို . . . နေပါဦး၊ အင်း . . . ဒါခင်ဗျား အင်း . . . ဘယ်ကလာတာလဲ . . .”

“အင်းလျားကပတ်ပြီးလာတယ်၊ ဆရာဝန်က လေကောင်းကောင်း

ခံဖို့ ပြောလို့ . . .”

“ဪ . . . မမာဘူးလား။ ဟုတ်တယ် . . . ခင်ဗျား တစ်မျိုးဖြစ်နေ တယ်၊ အရင်ကနဲ့ မတူဘူး . . .”

“ခင်ဗျားတော့ အရင်လိုပဲ အရင်အလုပ်ပဲလား၊ တော်တော်များ နေရာကျပါရဲ့လား . . .”

“အရင်အလုပ်ပေါ့ . . . မိတ်ဆွေ။ ဝတ်လုံတွေ ရှေ့နေတွေလည်း အခန်းထဲမှာ ငိုက်နေကြရတာပဲ။ ကျုပ်တို့လိုရှေ့နေစာရေးတော့ ဘယ် ပြောစရာရှိတော့မှာတုံး၊ ခင်ဗျားရှေ့နေကြီးကော ဘယ့်နှယ်များနေ သလဲ၊ အရင်လိုနေမှာပေါ့လေ။ လာလေ . . . အခု မြို့ထဲပြန်မယ် မဟုတ်လား . . . တက်လေ . . .”ဟု မြဒင်ကပြောလေရာ . . . ရှေ့နေ စာရေး ကိုကျော်သည် ကားပေါ်သို့ တက်လေ၏။

ထို့နောက် ဆက်လက်၍မောင်းလေ၏။

“နေပါဦးမိတ်ဆွေ၊ တခြားလူလည်းမဟုတ်ဘူးမေးတာ၊ စိတ်မရှိ ပါနဲ့။ မိတ်ဆွေကိုမြင်ရတာ မေးချင်စရာကြီးပဲ . . .၊ ဘယ်လိုပြောင်းလဲ ခြင်းများလဲ။ ခင်ဗျားမိန်းမကော”

“မိန်းမ မရှိတော့ဘူး”

“ဟင် . . . ဘယ့်နှယ်မရှိပုံလဲ၊ တယ်တော်တဲ့ မိန်းကလေးလို့ ကြားရတာပဲ။ နေပါဦး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . .”

“ဒီလိုပေါ့လေ . . . သူလည်းမပျော်ပိုက်လို့ မိဘရပ်ထံပြန်သွား တာပဲ . . .”

“ဪ . . . ဟုတ်တယ်လေ၊ မိန်းမသားဆိုတော့ အလုပ်အကိုင် အပေါက်အလမ်းမတည့်တဲ့အခါ အားငယ်ရှာပေမှာပဲ။ နို့ . . . ဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲ အခု ဘာများလုပ်ကိုင်ကြံစည်သလဲ။ ကိုယ့်လူ မသင်္ကာ ပါဘူး၊ ခင်ဗျား မိန်းမကို တောပြန်ပို့ပြီး သိုက်တူးပြီထင်တယ်။ ရုပ်

ကလေးကလည်း ဟန်တာနဲ့”

“ခင်ဗျားက ဘာသတင်းမှ မကြားဘူးလား”

“ဘယ်သတင်းကြားအားမလဲမိတ်ဆွေ၊ ကလေးလေးယောက်နဲ့ အလျင်မီအောင် ထမင်းစားရဖို့ကို အမြဲလုံးပန်းနေရတာကလား။ ပြောစမ်းပါဦး”

မြဒင်သည် မိမိ၏ပြောင်းလဲခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို သိရုံမျှပြော၍ ပြောလေရာ . . . ကိုကျော်သည် အတိုင်းထက်အလွန်ဝမ်းသာလျက် . . .

“ဒီလိုဖြင့် . . . ခင်ဗျားအရင်က ကျုပ်တို့တိုင်ပင်ထားတာကလေးများ ဖြစ်မြောက်အောင်လုပ်ရရင် အင်မတန်ကောင်းမှာပဲ၊ အဲလေ . . . ခင်ဗျားမှာတော့ ဒီလိုအလုပ်အသေးအမွှားမျိုးကို ကြံဖို့မလိုတော့ပါဘူး”

“အလုပ်ဆိုတာ ကြံလုပ်ကောင်းတာချည်းပေါ့၊ အလုပ်မှမလုပ်ရင် ဘာလုပ်နေရမလဲ၊ ခင်ဗျားတကယ်စိတ်ပါရင်လုပ်ပါလား”

ကိုကျော်သည် ရှေ့နေစာရေးလုပ်နေသော်လည်း ရိုးသားသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ မိမိ၏အလုပ်ကိုအမြဲမုန်းထားလျက် မိမိဝါသနာပါသော ဓာတ်စက်၊ တယော၊ မယ်ဒလင်စသည့်တူရိယာများ လုပ်ကိုင်ရောင်းချသော ဆိုင်ကြီးဖွင့်နိုင်ဖို့ရန် အမြဲကြံစည်ခဲ့လေ၏။

မိမိကိုယ်တိုင်လည်း လက်မြောက်သူဖြစ်လေရာ ပီယာနိုများကိုပင် မိမိလုပ်လျှင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သူတစ်ယောက်ဖြစ်လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ငွေရင်းတစ်ထောင်နှစ်ထောင် အဘယ်ချောင်၌ အဘယ်အမှုသည်ကို အမဲဖျက်၍ယူရမည်ဟု ကြံစည်သော်လည်း ကိုယ်တိုင်ကိုက မုဆိုးမဟုတ်။ ငွေကြေးကလည်း ရှားပါး၊ မစည်အပ်သောရှေ့နေတိုက်များနှင့်ရုံးများမှာ အဟုတ်တကယ်မစည်ဘဲ နေခဲ့သဖြင့် များစွာစိတ်အိုက်၍ နေခဲ့လေ၏။

ဆင်းရဲစဉ်အခါက တွေ့ကြသော မိတ်ဆွေများသည် လွန်စွာ ခင်မင်

တတ်ကြသည့်နည်းအတိုင်း အထက်ထက်က မြဒင်နှင့်အတူ အခါခါ တိုင်ပင်ကြစည်ကြလျက် လေထဲတွင် တိုက်အိမ်တွေများခဲ့ကြလေ၏။

ယခုသည်ကား တိုက်အိမ်များသည် တကယ့်အိမ်ဖြစ်ရတော့မည် ကဲ့သို့ဖြစ်လေရာ ကိုကျော်မှာ ကားကိုမစီး လေကိုစီး၍ ဈာန်ကြွရသကဲ့ သို့ ဖြစ်၍နေလေ၏။

အကြောင်းမူကား ငွေငါးထောင်တစ်သောင်းကို အဘယ်အခါမဆို ထုတ်နိုင်ကြောင်း၊ ကိုကျော်ကလူစိုက် မြဒင်ကငွေစိုက် ပါတနာအစုစပ် အလုပ်ကို ဖြစ်စေမည်ဟု ကတိထားလိုက်လေ၏။ ကိုကျော်သည် မြဒင် စကား မှန်ကြောင်း ကောင်းစွာသိလေ၏။

မကြာမီ မြဒင်၏ခြံသို့ရောက်လေရာ ကိုကျော်မှာ အတိုင်းမသိ အံ့ဩခြင်းဖြစ်လေ၏။

ထို့နောက် မြဒင်ကိုယ်တိုင် ကိုကျော်ကိုအိမ်အထိ ကားနှင့်ပို့လိုက် လေရာ ကိုကျော်သည်မြဒင်ကိုအိမ်သို့ ခေတ္တဝင်ရန်တောင်းပန်လေ၏။

မြဒင်လည်း ခေတ္တဝင်၍ အိမ်သားများနှင့် စကားပြောလေရာ တစ် အိမ်လုံးမှာ သုခချမ်းသာခြင်း၏ရောင်နီဖြင့် သေးငယ်မှေးမှိန်သော အခန်း ကလေးမှာပင် ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့် ဝင်းဝင်းတောက်သလို ဖြစ်၍သွား လေသတည်း။

ကိုကျော်သည်ကား မြဒင်ဆင်းရဲခိုက်မှာ ဝတ်လုံထံ၌ အလုပ်ရှာ၍ ပေးရုံမက ငွေကြေးနှင့်လည်း မိမိမှာ အားရှိသလောက်ထောက်ပံ့ခဲ့ဖူး သူဖြစ်လေရာ မြဒင်သည် ၎င်း၏အနည်းငယ်မျှသော ကူညီခြင်းတို့ကို လုံးလုံးကြီးမမေ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

နောက်များမကြာမီ ကိုကျော်သည် ကုန်သည်လမ်း၌ တူရိယာဆိုင် ကြီးတွင် ကြီးမှူးစည်းကြပ်လျက် မန်နေဂျာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ နေလေ၏။

မြဒင်သည်လည်း အပျော်သမားများနှင့် ငြီးငွေ့သည့်အခါ အလုပ်
၌စိတ်ကိုသွင်းခြင်းဖြင့် သောကအပူကိုတတ်နိုင်သမျှ ပပျောက်စေလေ
သတည်း။

ထိုအခါ၌ စိန်မြကြည်ဟူသောနာမည်သည် ရုတ်တရက်ချက်ချင်း
လတ်တလောပေါ်ပေါက်၍လာရုံမက ကျော်၍လာလေ၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ၌လည်း စိန်မြကြည်၊ မော်တော်ဘုတ်ပေါ်၌
လည်းစိန်မြကြည်၊ ဓာတ်ရထားပေါ်၌ စိန်မြကြည်၊ ဈေးဟူသမျှ၌ စိန်မြ
ကြည်၏နာမည်ကို ကြားရလေ၏။

၎င်းနာမည်သည်ကား မိုးပေါ်က ကျလာသလို ရုတ်တရက်ပေါ်
လာသော အငြိမ့်မင်းသမီးအသစ်တစ်ယောက် နာမည်ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါသည်ကား အပျော်အပါးတို့ကို မုန်းတီးငြီးငွေ့သဖြင့် အတီး
အဆိုကို ရပ်ခဲ့ကာ အလုပ်၌ မြဒင်စိတ်ဝင်စားလျက်နေသောအခါ
ဖြစ်လေ၏။

မြဒင်သည် ထိုအခါသမယ၌ အရူးပမာ စိတ်ပြောင်းလဲသောအခါ
ဖြစ်လေရာ တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်အားထက်သန်စွာလုပ်၍နေပြီးနောက်
အတန်ကြာလျှင် ထိုအလုပ်ကို လုံးလုံးစွန့်ခွာကာ အသစ်ကိုရှာကြံ
ချင်၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် အပျော်အပါး၌ မဝနိုင်သော မိတ်ဆွေများက
ဒီလူဟာ တစ်မျိုးလူပဲ၊ အရင်ဖြစ်တဲ့ရောဂါအငွေ့အသက် မကုန်သေး
ဘူးထင်တယ်စသည်ဖြင့် ပြောကြလေ၏။

အလုပ်၌ တစ်လကျော်ကျော်လောက်မှာ လွန်စွာ စိတ်အားထက်
သန်ခဲ့၏။

ထို့နောက် ပူနွေးရာမှအေးပြီး ကိုကျော်ကို လုံးလုံးလွှဲကာ အလည်
အပတ်ဘက်သို့စိတ်ရောက်ပြီးလျှင် ကျန်းမာရေးအတွက်ဟုဆို၍ နံနက်